ÇOCUK ROMANLARI

AVCININ OĞLU

DOĞAN KARDEŞ YAYINLARI

DOĞAN KARDEŞ ÇOCUK ROMANLARI

21

AVCININ OĞLU

JOHN BUDDEN

Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

★

Dünyaca tanınmış çocuk romanları arasından seçilen «Doğan Kardeş Çocuk Romanları» serisinin yirmi birincisi olan bu kitap Nurcihan E. KESİM tarafından dilimize çevrilmiştir.

★

AVCININ OĞLU

— I —

Aralıksız dört ay süren yağmurlar bitmek üzereydi. Bill Blackadder büyük bir ağacın gölgesindeki sandalyesine gömülmüş, birşeyler düşünüyordu.

Bill merhametli, dürüst, hiç kimseden korkmayan bir insan olarak tanındığı için o havalide çok sevilirdi.

O anda yüzünde derin bir kararsızlık ifadesi vardı. Çok mühim bir şey düşünüyor gibiydi. Acaba Bill'in zihnini kurcalayan şey neydi ?

Bill, John'u ne yapacağını düşünüyordu. John, Bill'in kuzey Hindistandaki bir yaylada oturan oğluydu. Annesi çoktan ölmüştü. Parlak mavi gözlü, sarı saçlı oğlunun istikbali onun vereceği karara bağlıydı.

Birdenbire sandalyesinden sıçradı :

— Bunu neden daha önce düşünmedim ? John kışı benim yanımda geçirir !..

Sesini yükseltti :

— Din Mehmet !

Uzun boylu, beyaz elbiseli, ihtiyar hizmetkârı koşarak yanına geldi.

— Küçük Sahibin (*) kışı bizimle geçirmesini ister misin ?

Uşak :

— Efendimin isteği, benim de isteğimdir, diye cevap verdi.

★

İki hafta sonra, bir ikindi vakti, soluyarak istasyona giren

(*) Sahib, efendi demektir.

tren ağır, ağır durdu. İstasyonun gürültüsü John'u daldığı uykudan uyandırdı. Kuzey dağlarından gelen trenin uzun yolculuğu bitmişti. Çocuk, babasını görmek için uykulu gözlerini araladı. Birbirlerine sarıldılar. Birkaç dakika sonra John, küçük bir tayın üzerine bindi. Bill önde, John arkada kampa hareket ettiler.

Çok geçmeden küçük bir köye geldiler. Etrafta yemek pişirmek için yakılmış ateşler göze çarpıyordu. Bir ağacın altında başı sarılı bir Hintli, çığlık gibi ses çıkaran bir çalgı çalıyordu. Tay, çalgı sesinden hoşlanmamış olacak ki huysuzlanmağa ve tekme atmağa başladı. John az kalsın düşüyordu. Allahtan adam çaldığı şeyi bıraktı. Ağaçların arasından kampın ışıkları parlıyordu. Artık yolculukları sona ermişti. John atından indi, babasiyle birlikte çadırlardan birine girdiler.

Yolculuk John'u iyice acıktırdığı için önce karnını doyurdu. Sofradan kalkınca yeni evini dolaşmaya başladı.

Biraz sonra çadıra döndüğünde gözlerinden uyku akıyordu. Tam : «Allah rahatlık versin !» diyecekti ki, arka arkaya duyulan iki kükreyiş gecenin sessizliğini bozdu. Merakla sordu:

— Baba, bu ses ne ?

Bill oğlunu korkutmamak için :

— Mühim değil, oğlum, dedi. Sen uyumana bak !

Ama John, sesi çok iyi tanımıştı. Kaplan kükremesiydi. Hindistanın bu bölgesinde yaşıyan en büyük hayvan kaplandır.

— II —

John bir zaman uyuyamadı. Aklına babasının göstereceğini vaadettiği hayvanlar gelmişti. Yattığı yerden göl üzerinde uçuşan su kuşlarının ve vahşi hayvanların acayip seslerini işitiyordu.

Bill'in çok işi vardı. Gelen mektupları okuyor, günlük işlere ait raporlarını yazıyordu. Yavaş yavaş gürültüler kesildi ve etraf sessizliğe gömüldü. Birdenbire, karanlıkta ufak bir şey belirdi. Bu ihtiyar bir adamdı. Başına sardığı örtünün al-

tından siyah saçları görünüyordu. Ayağına hayvan derisinden yapılmış ayakkapılar giymişti. Vücudunu çaprazlayan bir peştemal omuzundan aşağıya sarkıyordu.

Yaşlı olmasına rağmen sağlam ve kuvvetli görünüyordu.

İhtiyar avcıyı gören Bill.

Ne var, ne yok Damroo ? diye sordu.

Kaplanın sesini işitmediniz mi ?

İşittim. Çok kızmışa benziyor. Ne tarafa gitti acaba ?

Damroo elindeki küçük baltayı havaya kaldırdı :

- Güneşin battığı yere... Eğer öldürülmezse Dhamone yakınındaki dar vâdiye kadar gider.

- Belki de inek avlamağa gelmiştir, ama kampın ateşini görünce korkup kaçtı.

— Hayır. Galiba bir av yakaladı. Çakallara yiyeceğine dokunmamalarını hatırlatmak istiyor.

— Olabilir. Güneş doğar doğmaz cengele git, bak. Sonra bana haber getir. Bu kaplanı nasıl öldüreceğimi oğlum John'a göstermek isterdim !

İhtiyar adam güldü. O da küçük sahibe iyi bir av göstermek istiyordu.

★

Ertesi sabah Damroo şafak sökmeden önce uyandı. Ufukta sabah yıldızı görünür görünmez, baltasını alarak çadırdan çıktı.

«Eğer birşey avladıysa şimdi Hırsızlar Vâdisinde uyuyordur. Efendim onu orada kolayca öldürebilir.» diye düşündü. Ayak izlerine bakarak kaplanın o taraftan geçip geçmediğini öğrenmek istedi. Ayak izi yoktu, bu sefer kuru nehir yatağını takibe başladı. Taze bir ize rasladı. Kocaman ayak izinden, kaplanın nehrin kenarından kumluğa atladığını anladı.

İzleri gördü. Hayvanın neler yaptığını âdeta okuyordu. Burada, durup etrafı dinlemiş; şurada yeri eşelemiş; ötede su içmek için durmuştu.

İzler yeni olduğu için kaplan buradan yeni geçmiş olacaktı. İhtiyar Damroo kendi kendine :

- Eğer su içtiyse muhakkak bir av yakalamıştır, diyerek

yoluna devam etti. Bazan izleri takip etmek güçleşiyordu. Ama Damroo cengel adamıydı. Şuradaki çiğnenmiş otlar, ötedeki savrulmuş kumlar, devrilmiş taş... Bütün bunlar ihtiyar avcıya kaplanın takip edeceği yolu gösteriyordu.

Birdenbire derin ayak izleri ve biraz ilerde de bir inek ölüsüyle karşılaştı. Herhalde inek köyden uzaklaşmış ve başına bu felâket gelmişti. Kaplan ineği çalıların arasına sürüklemiş olacaktı. Damroo yırtıcı hayvanın yakınlarda gizlenip geceyi bekliyeceğini biliyordu.

Etrafı araştırdı, nihayet tekrar kaplanın izlerine rastladı. İzler vâdiye gidiyordu. Damroo araştırmaya devam etti. Ama kaplanın vâdiden çıkışına ait bir ize raslamadı. Artık kaplanın orada gizlendiğine ve güneş batınca saklandığı yerden çıkacacağına iyice inanmıştı.

— Şüphesiz, küçük sahibe bugün hakikî bir kaplan göstereceğim ! diye mırıldandı.

— III —

O sabah John'un babası çok erken kalkmıştı.

«John bu uzun yolculuktan yorulmuş olmalı. Bırakayım da çocuk istediği kadar uyusun !» diye düşündü.

Din Mehmet sabah çayını getirdiği zaman ona da oğlunu uyandırmamasını tembih etti. Sonra bütün gece çadıra bağlı kalan köpeği Ugly'nin ipini çözdü. Köpek öteye beriye koşup durduktan sonra ağaçların arasında kayboldu. Tam o sırada çadırın dışından bir ses işitti. Dışarı çıkınca ihtiyar avcı Damroo ile karşılaştı.

— Maşallah Damroo ! dedi, bu sabah erkencisin. Kaplanın yerini keşfedebildin mi ?

— Evet. Üç kilometre ötedeki Hırsızlar Vâdisinde. Gidersek kolay buluruz.

— Çok iyi. Bu av John'un çok hoşuna gidecek !

Sesini yükselterek Din Mehmedi yanına çağırdı :

— Küçük sahibe güneş batmadan önce bir kaplanla karşılaşacağını haber ver !

Din, çocuğun çadırına koştu. Çadırı bomboş bulunca şaşkınlığından ne yapacağını şaşırdı.

«Erken kalkmış olmalı», diye düşünerek kampı dolaşmağa başladı. Ama çocuk meydanda yoktu. Deveciler güneş doğmadan önce onu görmüşlerdi. Ondan sonra çocuğa raslayan olmamıştı.

Din, efendisinin yanına döndü :

Bütün kampı aradım, dedi. Küçük sahibi bulamadım!

Hiç gören olmamış mı ?

Olmuş. Şafak sökerken cengelin sınırında mola veren devecilerle konuşmuş.

— Güneş şapkası başında mıymış ?

— Hayır. Çadırda asılı duruyor.

Bill köpeği çağırdı. Köpek de görünürlerde yoktu. O zaman kendi kendine :

— Anladım ! dedi. John Ugly ile birlikte gölün kenarına gitti. O tarafta su fareleri ve kuşlar pek çoktur.

Damroo'yu çağırarak :

— John'u arayalım, Damroo, dedi. Güneş şapkasını da yanına alalım. Birazdan güneş yükselir. Zavallıyı güneş çarpar !

Deveciler John'u gördükleri yeri gösterdiler. Bill ayak izlerini aramaya başladı. Biraz önce aynı yoldan su içmeye giden sürüler geçtiği için, ayak izlerini bulmak güçleşmişti. Fakat Damroo'nun gözünden bir şey kaçmazdı. Birden hafif bir ayak izi gördü.

İzi takibe başladılar. Biraz sonra köpek izleri ile ayak izleri birleşti. Bill, tahmininde aldanmamıştı. Ugly ile John beraber gitmiş olacaklardı.

İzleri takibederek ilerlerken Bill, bir ara Damroo'nun yüzünün ciddileştiğini farketti.

— Ne var ? diye sordu. İzi mi kaybettin ?

— Hayır ! diye Damroo cevap verdi. Ama bu izler, Hırsızlar Vâdisine gidiyor !

★

John o sabah uşaklardan birinin yaptığı gürültüyle uyan-

mıştı. Bir zaman yattığı yerden kuşların ötüşünü dinledi. Sonra yatağından kalktı. Bir iki dakika içinde elini yüzünü yıkayıp giyindi. Kampta dolaşmağa başladı. Cengelin sınırına geldiği zaman devecilerle karşılaştı.

— Ben de deveye binmek istiyorum, dedi.

Fakat deveciler çocuğun bu isteğine sadece gülümsediler. İçlerinden biri :

— Ancak bacakların uzayınca deveye binebilirsin ! diye takıldı.

— Peki, o zamana kadar binemez miyim ?

— Hayır. Deveyi idare etmek çok güçtür. Bacakları uzun olmıyanlar deveye binemez.

John dolaşmağa devam etti. Yolun kenarındaki uzun otların arasından birindenbire bir tavus kuşu çıktı. Uzun kuyruğu, parlak ve renk renk tüylerle süslenmişti. Peşinden koştu. Ama kuş kaçmıştı bile. Köpeği Ugly, John'un arkasından geliyordu.

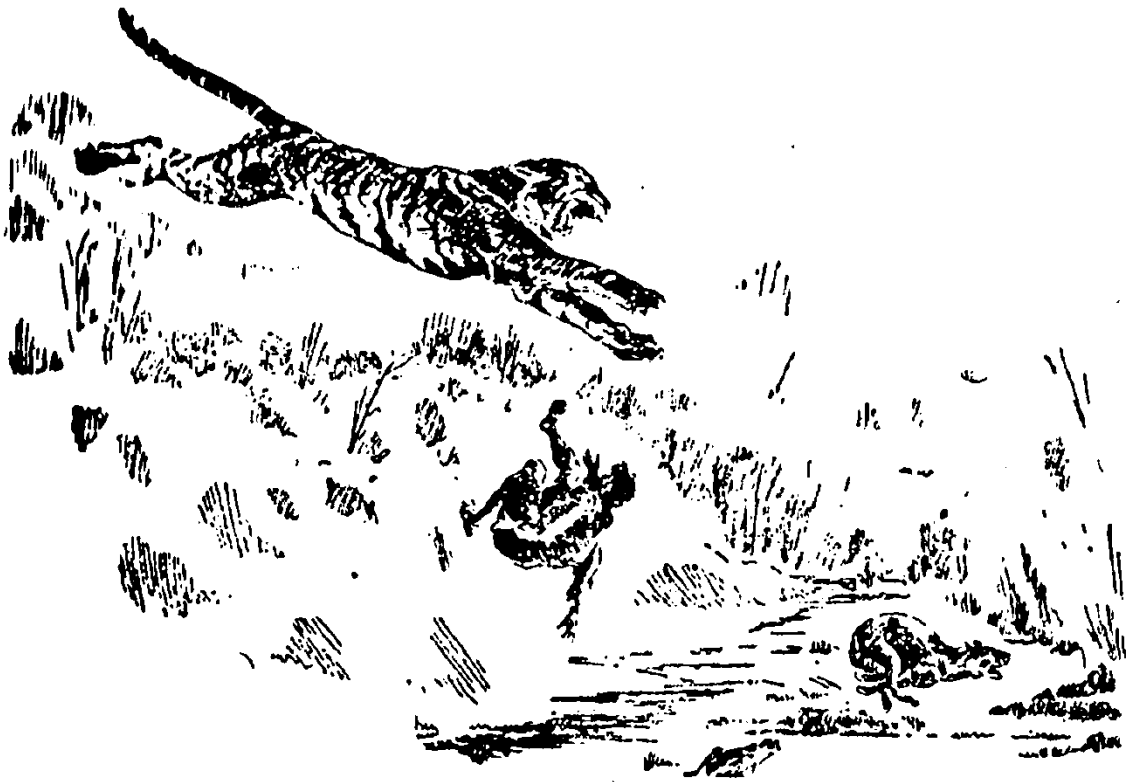
John, küçük köpeğin yanında oluşuna sevinmişti. Beraberce yürüyorlardı. Birden yanıbaşından sıçrayan bir hayvan çalıların arkasına gizlendi. Ugly de hayvanın peşinden koştu. John olduğu yerde durdu. Şimdi yalnız başına kampa nasıl dönecekti ? Bu sırada bir antilop yavrusu göründü. John, yerinden kıpırdamıyordu. Antilop adım adım ona doğru yaklaştı. Herhalde yolunu kaybetmişti. Çünkü, John'un yanına gelince buz gibi burnuyla çocuğun ellerini, dizini kokladı. Kocaman yuvarlak gözleriyle mahzun mahzun bakıyordu. John, onu okşamak istedi, fakat antilop ürktü. Bir sıçrayışta otların arasında kayboldu.

John ne yapacağını şaşırmıştı. Bu antilobu yakalayıp kampa götürmek isterdi. Biraz sonra Ugly nefes nefese geldi. John dikkatle köpeğe bakınca yerde bir ayak izi gördü.

— Yakında insan olmalı ! diye düşündü.

Yollarına devam ediyorlardı. Kuru nehir yatağını aşarak kayalar arasında uzanan derin bir vâdiye girdiler.

John, Ugly'nin dikkatle ilerlediğini farketmişti. Köpek ha-

vayı kokluyordu. Dar bir dereden geçtiler. John, tepeye tırmanırken, Ugly birden olduğu yerde duruverdi. Sanki John'u bir adım ileri göndermek istemiyordu.

Birden ulumaya başladı. Bunu vâdiyi titreten korkunç bir kükreyiş takip etti. Bir saniye sonra önlerinde kocaman bir kaplan belirmişti. John'a pek aldırdığı yoktu ama, köpeğe fena fena bakıyordu.

Ugly, bir an yerinden kıpırdamadı. Sonra, koca kaplanla başa çıkamıyacağını anlamış olacak ki, hızla geri döndü ve kaçmaya başladı. Köpek, okadar korkmuştu ki, nereye gittiğinin farkında değildi. Derenin kenarında dikilen John'u görmedi. Hızla çocuğa çarptı.

John ile birlikte dereye yuvarlandılar. Tam onlar düşerken kaplan üstlerine atılmıştı.

John, dehşetle dişlerini gösteren kaplana baktı. Yarım metre farkla hayvanın pençelerinden kurtularak dereye yuvarlanmıştı. Korkudan acı bir çığlık attı. Kaplan geldiği gibi süratle kayboldu. John sırılsıklam olmuştu. Bağırdı. Yapılacak en doğru şey de buydu. Çünkü cengel hayvanları yaralı değillerse insan sesinden korkup kaçarlar.

John ayağa kalkarak etrafa bakındı. Ugly, kuyruğu bacaklarının arasında ona doğru geliyordu.

— Güzel hayvanmış ! diye mırıldandı. Eğer silâhım olsaydı hemen vururdum...

Güneş epeyce yükselmişti. John güneşte fazla durmanın tehlikeli olduğunu biliyordu. Onun için büyük bir kayanın gölgesine uzandı. Kampa dönmek için güneşin batışını beklemesi lâzımdı. Ugly de yanına yattı. Birlikte uyudular.

★

Bill :

— Küçük sahibin Hırsızlar Vâdisine doğru gittiğini söylemiştin, dedi. Kaplan da o tarafta olacak galiba ?

Damroo :

— Evet ! diye cevap verdi.

Vâdinin sınırındaki kayalardan nehir yatağına doğru uzaklaşan izleri takip ettiler. Bill yüksek sesle bağırdı, ama hiç bir cevap alamadı.

— Aşağıya inelim ! Keşke yanıma silâhımı da alsaydım !

Dereye iniyorlardı ki, kuyruğunu sallıyarak gezinen Ugly ile karşılaştılar. Bill :

— Oğlum nerede ? diye sordu.

Ugly, öne geçerek onları büyük kayaya doğru götürdü. Kayaların gölgesinde yatan John gözlerini ovuşturuyordu.

Bill :

— Oğlum ! dedi. İşte şapkan, hemen giy. Neler oldu, anlat !

John başına gelenleri anlatmaya başladı. Bitirince Bill :

— Galiba kaplan sizden daha çok korktu ! diye ilâve etti. Ugly'nin sağ kalışına hâlâ şaşıyorum !

Damroo bir adım ilerledi :

— Bir daha küçük sahib gezmeye çıkmadan önce cengelin kanunlarını ve hayvanları iyice tanımalıdır. İşte bütün bunları sahibe ben öğreteceğim, dedi.

Bill de :

— Haydi şimdi kampa dönüp kahvaltı edelim, diye ilâve etti. Ben çok acıktım. Siz de acıkmışsınızdır.

IV

John ertesi sabah uyandığı zaman, babasını çalışıyor buldu. Kampın etrafını dolaştı. Sonra Damroo'yu aramaya başladı. Ona kaplan hakkında bâzı sualler sormak istiyordu.

İnce kamp ayakkablariyle kuru yaprakları, çiğneyerek yavaş yavaş ilerliyordu. Damroo'ya yaklaşmıştı ki ayaklarının altında bir şeyin kımıldadığını hissetti. Tıss... eden bir ses. Korkunç bir çığlık atarak havaya sıçradı, sonra Damroo'nun yanına kaçtı. İhtiyar adam da çığlığı duymuş, elinde baltasıyla ayağa kalkmıştı. Merakla :

No oldu ? diye sordu.

- Tıss... eden birşeye bastım !

- Herhalde yılandır. Buralarda uzun bir cins yılan vardır. Tarla faresi ve kuş yer, insanlara dokunmaz.

- Kuşları nasıl yakalar, Damroo ?

- Yılan ağaca tırmanır. Vücudu inceciktir, tıpkı dala benzer. Ağacın tepesine yakın bir dala kurularak beklemeye başlar. Bazan bu bekleyiş saatlerce sürer. Nihayet yakınına konan kuşu yakalar. Bu yılanların orman halkına çok faydası dokunur. Tabii tarla farelerini öldürerek... Çünkü bu fareler hastalık taşır.

— Bir de kobra vardır. Biz orman insanları kobralardan çok korkarız, çünkü bunlar havada dikilebilirler. Bir kere ısırdı mı insan hemen ölür.

— Geçenlerde sepet içinde bir kobra görmüştüm. Sahibi zurna çalıyor, o da oynuyordu.

— Evet. Bâzı kimseler yakaladıkları kobraların dişlerini söker. Sonra da zurnasiyle tatlı nağmeler çıkartarak hayvanları deliklerinden çıkartırlar. Zaten zurna sesini duyan kobralar âdeta büyülenir ve kolayca yakalanırlar. Bu yılanlar vücutlarının üçte birini havaya kaldırabilir ve başlarını sağa sola çevirebilirler.

Dört buçuk, beş metre uzunlukta kobralar bile vardır, bunlara «Kıral» adı verilir. Sakın sadece büyük yılanların tehlikeli olduğunu sanma — 25 - 30 santimetre uzunluğunda bir

değneği işaret etti — işte bu boyda bir yılan vardır ki, sokunca insanı derhal öldürür.

— İri bir solucan kadar desene !

— Evet, ama tehlikeli ! Bunlar okadar küçüktür ki, her yere saklanabilirler. Hattâ ayakabı içlerine bile girerler.

— Piton çok büyük bir yılandır değil mi ?

— Evet, çok kalın ve uzundur, iyi avcıdır. Derenin kenarına veya bir ağacın dalına gizlenerek yanına gelen her canlıyı yakalar. Avını acayip bir şekilde öldürür. Önce daireler çizer, sonra avını sıkıştırmaya başlar. Öyle ki, hayvanın bütün kemikleri kırılır.

— Sen hiç Piton gördün mü ?

— Bir gün babanla birlikte ava çıkmıştık Bir ağacın dalında piton gördüm. Başını arıyorduk, çünkü başını bulmadıkça pitonu vurmanın kıymeti yoktur. Nihayet iki dalın arasına sakladığı başını gördük. Babam bir kurşunla pitonu öldürdü. Vücudunu muayene edince yılanın küçük bir ayı yavrusu yutmuş olduğunu görmiyelim mi ? Piton dev gibi bir yılandır.

— V —

Ertesi sabah John başını çadırdan çıkarınca göğün simsiyah bulutlarla örtülü olduğunu gördü. Rüzgâr gölün sularını dalgalandırıyordu. Fırtına kopacağı belliydi. Yağmur başlamıştı. Çok geçmeden kamp ve ormana biriken sular dereler meydana getirdi. John, o gün ava çıkılamıyacağını anlamıştı, eline bir hikâye kitabı alarak oturdu. Biraz sonra çadırda oturmaktansa ormanda dolaşmanın daha iyi olacağını düşünürken dışarda bir gürültü oldu.

— Kim var orada ?

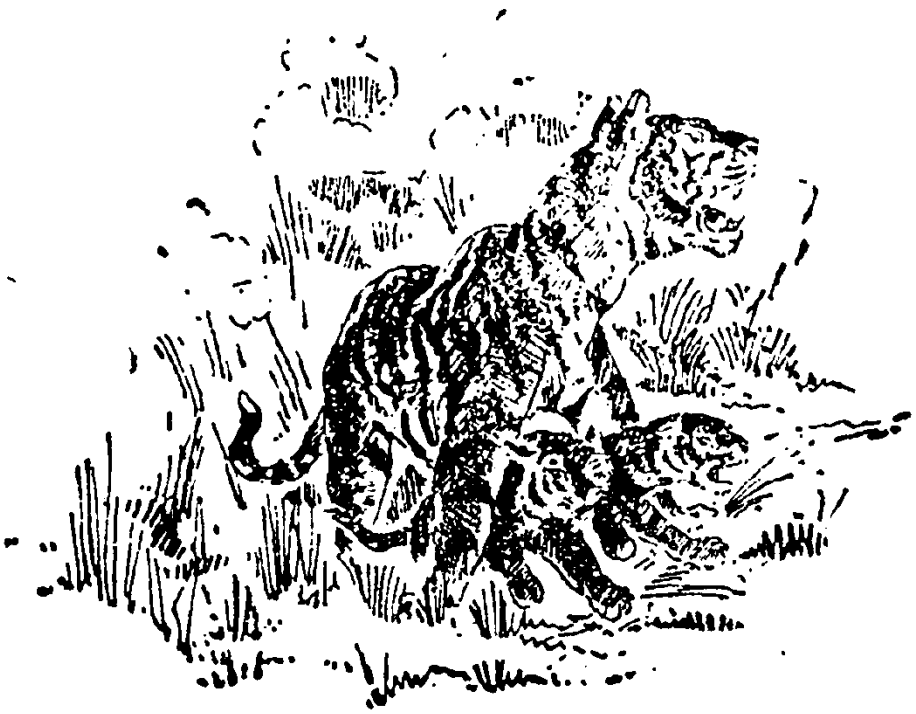
Yabancı olmayan bir ses cevap verdi :

— Yeni silâhınızı getirdim. Dışarda bırakmışsınız. Yağmur altında kalırsa paslanır.

John, ihtiyar Damroo'yu görünce sevindi.

— İyi ettin. dedi. Gel konuşalım. Kaplandan bahset bana.

— Geçen gün peşinden gittiğim kaplan mı ? Acayip bir

dili vardır, nefesi de fena kokar. Kaplanın dili çelik bir fırça gibidir ve okadar kuvvetlidir ki, ufak bir dokunuşla insanın kolundan kan çıkarabilir. Avını yerken, kemiğinden ısırmaz, aksine kemiği dili ile iter.

— Bunu bilmiyordum.

— Kaplanlar hakkında anlatacak çok şey var. Cengelde hayvanların kıralı kaplandır. İnsandan başka hiç kimseden korkmaz, hattâ bazan insanlardan bile.

— Fille dövüşebilir mi ?

— Kızgınsa onu da yapar; ama kimin yenileceği belli olmaz. Kaplan yavrusunu annesi büyütür. Fakat bir gün gelir, yavru kaplan annesiyle kavgaya başlar ve onu getirdiği yiyeceklere yaklaştırmaz. Nihayet ayrı ayrı yerlerde yaşarlar.

John merakla dinliyordu.

— Kaplan hayvanların en korkuncudur. Bir gün, kuru bir nehir yatağında iki yavrusunu besliyen bir kaplanla karşılaştım. (Tabii, bir ağacın tepesine çıkmıştım..) Ana kaplan beni göremiyordu ama, tehlikenin yakın olduğunu seziyordu. Etrafını kokladı, bir şey bulamadı. Aradan bir buçuk saat geçti. Sonra yavrularını yalamaya başladı. Birdenbire durduğum

ağacın dalı çatırdadı, ana kaplan ayağa kalktı, ağacın dibinde durdu. Ama yapraklar okadar sıktı ki, hiçbir şey göremiyordu. Bu sayede onun pençesinden kurtuldum. İki yavru annelerinin ayakları altından başlarını kaldırmış havayı kokluyorlardı.

— Onlar için en emin yer annelerinin yanı değil mi ?

— Evet. Yavrularını müdafaa eden ana kaplana hiç bir hayvan hücum edemez. Hattâ başka kaplanlar bile... Bir gün hocam, bulduğu bir izi takip etmemi emretmişti. İzinden gittiğim hayvan dişi bir kaplanla karşılaştı. Ana kaplan, diğar kaplanı yavrularının bulunduğu yere götürmemek için atlatmağa çalışıyordu. Biraz ilerlemişlerdi ki, yavru kaplanlar annelerinin yanına geldiler. Dişi kaplan erkeğin üzerine atlıyarak öldürdü. Ama kavga sonunda kendi de öldü.

Damroo çadırın perdesini kaldırdı. Hâlâ yağmur yağıyordu.

— Ormanın kıralı böyle havaları sevmez, dedi.

— Herhalde kaplanlar suda yüzer.

— Evet. Bir kere bu yüzden bir kaplanın izini kaybetmiştim. Çünkü o zamana kadar kaplanların yüzdüğünü bilmiyordum. Sonra bir de baktım ki, kaplan nehirde yüzmüyor mu ? Biraz sonra bir timsah ile karşılaştı.

— Timsah kaplana saldırır mı ?

— Evet. Timsah kaplanı yener. Kaplan karaların kıralıdır. Suda, kıral timsahtır.

Birden John'un aklına bir şey geldi :

— Damroo, eğer kaplanlar ve parslar hergün bir sürü hayvan öldürseler, ormanda hayvan kalmaz, değil mi ?

— Hergün öldürmezler ki. Öyle olsaydı, hayvan kalmazdı. Ama kaplanların vahşi hayvanlar kadar, ehli hayvanları da öldürdüğünü unutma. Hayvanlar sürüler halinde cengele gider. Eğer sürüden ayrılan olursa, hemen yakalayıp öldürürler. Ne o, düşünceye daldın ?

— Evet, ben de bir kaplan avlamak isterdim.

— Avlarsın oğlum. Ama daha çok erken. Unutma ki kaplan avına yalnız büyük insanlar çıkabilir.

— Önüme ilk çıkacak kaplanı muhakkak öldürmeliyim, Damroo !

Damroo ciddileşti. Küçük sahib'in şimdiden kaplan öldürmeyi aklına koyması başlarını belâya sokabilirdi !

— VI —

İki gün sonra hazırlıklara başlandı. John'un babasının birkaç kilometre ilerde işi vardı. Köyden tahta tekerlekli arabalar getirildi, içine kampın eşyaları dolduruldu.

John eşyaların yüklenişini merakla takip ediyordu. Fakat Bill'in kaybedecek vakti yoktu. Birkaç çadırı daha önceden geceyi geçirecekleri yere göndermişti.

Biraz sonra ormana doğru hareket ettiler. Baltası elinde, silâhı omuzunda asılı olduğu halde Damroo en önde gidiyordu. Onun hemen arkasından tayı üzerinde John geliyordu. Arkasında babası ve cengel muhafızları vardı.

John bir ara ihtiyar adama :

— Nereye gidiyoruz ? diye sordu.

— Dhamona.

Bir an durdu, hatırına birşey gelmişti.

— Damroo, dedi. Burası kaplanın gittiği yer, değil mi ?

— Olabilir, ama artık kaplanı unut. Kaplan tehlikeli bir hayvandır, onlarla yalnız tecrübeli avcılar başa çıkabilirler.

★

Bu, John'un cengeldeki ilk uzun yolculuğu idi. Bu seyahatinde çok şey öğrendi. Çocukcağız etraftaki acayip sessizliğe şaşırmıştı. Dağların tepesine tırmandıkça ağaçlar seyrekleşiyor, nihayet geniş bir düzlüğe çıkılıyordu. Yine böyle bir düzlüğe varmışlardı ki, Damroo durdu. Elindeki baltayla birşey gösteriyordu.

John, Damroo'nun işaret ettiği tarafa baktığı zaman, iri yapılı bir hayvanın kuyruğuyla sinekleri kovaladığını gördü. Sırtı omuzlarından itibaren garip bir şekilde alçalıyordu.

— Bu çirkin hayvan Asya kıt'asının büyük antilobudur.

John hayvanın kendilerini gördüğünü farketti. Antilobun bacakları ve göğsü beyaz, geri kalan kısımları kül rengindeydi. Birden geri dönerek hızla ağaçların arasında kayboldu. Damroo, cengel hayvanlarının geçerek düzleştirdikleri dar bir yola saptı. Yollarına devam ederlerken Hindistanın kırmızı geyiği sambhur uzun otların arasından fırlayarak sık ağaçlara doğru koştu. Ugly geyiği görünce korkmuş olacak ki, havlamaya başladı. Geyik Bill'in silâhını almasına vakit kalmadan bir sıçrayışta gözden kayboldu.

Damroo kızmıştı :

— Ugly'nin yüzünden avımızı kaçırdık !

Bill :

— Aldırma, dedi. Zaten zikzaklı koştuğu için vurmak pek güçtü.

John merakla sordu :

— Antilop muydu, baba ?

— Hayır, oğlum. Geyikti.

— Antiloba çok benziyordu, değil mi ?

— Birbirlerine benzerler. Ama aralarında herkesin bilmediği bâzı farklar vardır. Geyik, her yıl boynuz değiştirir. Antilob'un boynuzu gittikçe büyür, büyür; hiçbir zaman düşüp de yerine yenileri çıkmaz.

Bu sırada ırmağa gelmişlerdi.

John'un babası :

— Burada biraz dinlenelim, dedi. Hem oturup yemeğimizi de yeriz.

John, uzun zaman at üzerinde kaldığı için biraz yorulmuştu. Bu yüzden mola vermek hoşuna gitti. Yüzükoyun uzanarak ırmağın berrak sularını seyre başladı. Suyun içindeki balıkları görebiliyordu. Yanında duran babasına balıkları gösterdi. Baba, oğul suya ekmek kırıntıları atmaya başladılar. Balıkların koşuşarak kırıntıları kapışları öyle hoşuna gitmişti ki.

John, ırmak kenarındaki yabani çiçeklerin üzerinde uçuşan renk renk böceklere bakıyordu. Güneşte pırıl pırıl yanan yeşil ve kırmızı kuşlar, suyu yalıyarak uçuşuyorlardı. Etraf uzun gagalı kuşlarla doluydu.

Birkaç kilometre sonra Dhamona kalesi göründü. Bill :

— Damroo, yarın sabah erkenden vadiyi araştır, belki eski dostumuz kaplan hâlâ buralardadır, dedi.

— Peki, efendim.

★

Biraz sonra kampa varmışlardı. Ağaçların gölgesine iki çadır kurulmuştu. Epey yol yürüdükleri için hepsi yorgundu.

Bill oğluna bakarak :

— Ee... dedi. Söyle bakalım cengeli beğendin mi ?

— Çok güzel. Şimdiye kadar cengelden daha güzel bir yer görmemiştim. Yarın ne yapacağız, baba ?

— Dinleneceğiz.

— VII —

Eski Dhamone şehri acayip bir yerdi Burada yaşıyan insanlar belki de salgın hastalıklar korkusuyla veya düşmanları yüzünden yüzlerce yıl önce şehri terketmişlerdi. Ama bütün bunlar olalı aradan okadar uzun zaman geçmişti ki, kimse işin aslını bilmiyordu. Şehir bomboştu. Eski kalenin ortasında orman hayvanları dolaşıyordu.

İhtiyar avcı sabahleyin erkenden uyanmış, kaplanın yakınlarda olup olmadığını anlamak için epeyce dolaşmıştı. Hiç bir ize rastlamamıştı ama, ümitsiz de değildi.

«Belki biz ondan önce geldik ! Belki de bir hayvan öldürdü, bir tarafa gizlenmiştir» diye düşünüyordu.

John, ihtiyar avcıya : «Ben yıkık şehirde dolaşmak istiyorum» dedi.

Damroo ciddi bir sesle :

— Olmaz, diye cevap verdi. Bu karanlık yerler tehlikeli, zehirli böceklerle doludur. Cengelde yaşıyan insanlar karanlıktan korkmalıdır.

Sonra sesini tatlılaştırarak :

— Kalenin karşı tarafındaki dar vâdide bir ayı olacak, dedi. İstersen yemeğimizi yedikten sonra oraya gideriz.

— Ayıyı ne yapacağız ?

— Öldüreceğiz, tabii.

Hakikî bir cengel ayısı yakalamak düşüncesi John'u heyecanlandırdı. Damroo'ya okadar çok şey soruyordu ki, adamcağızın cevap vermesine vakit kalmıyordu.

— Biz cengelliler ormanın bu aptal hayvanına Balu, deriz. Orman hiç de onların yaşamasına uygun bir yer değildir. Kömür gibi simsiyah vücutlariyle her yerde göze batarlar. Çokluk, cengel, içinde yaşıyan hayvanları gizler; ama ayıyı hiç bir şey gizleyemez. Kaplan en sık çalıların arasından bile sessizce geçebilir, fakat ayı öyle mi ya ! Giderken acayip sesler çıkartır, dalları kırar, çalıları ezer. Sanki kördür. Herşeye burnunu sokar. Hele içkiye bayılır !

— Şaka mı söylüyorsun, Damroo ?

— Hayır. Mohwa diye bir ağaç vardır. Meyvası olgunlaşınca yere düşer. Bu meyvadan orman halkı kuvvetli bir içki yapar. Bâzı geceler ayılar bir tek meyva için birbirlerine girerler. O vakit yanlarına sokulmayız, çünkü çok tehlikeli olurlar. Balular aptal oldukları halde, biz cengelliler onlardan çok korkarız.

★

John içini çekerek :

— Ufak bir ayı yavrusu yetiştirmeyi isterdim, diye mırıldandı.

Damroo :

— Ben eskiden çok yakalardım, dedi.

— Nasıl yakalardın ?

— Çok kolay. Ana ayı, yavrusu kuvvetlenip kendi başına dolaşacak hale gelinceye kadar sırtında taşır. Bazan yavrusuyla giderken anayı vurur yavrularını yakalardık.

— Anneleri ölen yavrular ne yaparlar, Damroo ?

— Zavallı hayvancıklar, bütün başı sıkışan ayılar gibi ne yapacaklarını şaşırırlar. Ağacın tepesine kadar tırmandığı halde, daha da tırmanmak isteyen çok ayı yavrusu görmüşümdür !

John güldü :

— Ağaçtan düşünce canları acımaz mı ?

— Hayır. Ayılar çok yükseklerden başaşağı düşerler de birşey olmaz.

Bu sırada John, babasının yanlarına geldiğini gördü.

— Ne o John ? Bakıyorum, herşeyi birden öğrenmek istiyorsun ?

— Baba ! Damroo karşı vâdide ayı olduğunu söylüyor. Ben de sizinle geleyim mi ?,

— Sahi mi, Damroo ?

— Evet, sahib. Sabahleyin kaplanı ararken kavga eden iki ayıya raslamıştım. Vaktiniz varsa güneş batınca gidelim !.

Bill :

— Peki, dedi. Demek John bu akşam iyi bir av görecek !

★

O akşam güneş batmadan bir saat kadar önce, Bill güneşte pırıl pırıl parlıyan silâhını alıp çadırdan çıktı. John içini çekti. Acaba kendisinin de böyle güzel bir silâhı olacak mıydı ?

Babası :

— Hazır mısınız ? dedi. John, eline küçük bir mızrak alsan iyi olur.

Damroo, elinde silâhı ile önde, arkasından Bill, onun arkasından da John gidiyordu. Dar vâdiye tam zamanında gelmişlerdi. Bill silâhını alarak oğluna döndü :

— İki şeyi unutma, John... Gürültü etme ve her söyleneni yap !

— Bu sırada Damroo durup arkasına baktı. Hassas kulakları bir ses duymuştu. Kulak kabarttı. Biraz ilerlerinden garip bir ses geliyordu.

Damroo geri dönerek parmağiyle susmalarını işaret etti. Sonra John'un kulağına eğilerek şunları fısıldadı.

— Bu, ayıların pençelerini emerlerken çıkardıkları sestir !

John kendi kendine mırıldandı :

— Allah ! Allah ! Ayıların pençesini emdiğini de ilk defa işitiyorum...

Bill, Damroo'ya ilerlemesini işaret etti. İhtiyar avcı dizleri üzerinde yürüyordu. Ayakkabılarını eline almıştı. John

ile babasının ayakkabıları halattan yapılmış olduğu için gürültü çıkarmıyordu. En ufak bir kıpırtı, ayıya yaklaşan tehlikeyi haber verir. Çünkü ayıların kulakları çok hassastır.

Gürültü gittikçe daha yakından geliyordu !

John, Damroo'nun başındaki örtüyü çözdüğünü gördü. İhtiyar avcı büyük bir kayanın kenarına gelince durup ileri baktı. Sonra başını geri çekti. John, ayılara iyice yaklaştıklarını anlamıştı. Bu ilk avı olduğu için kalbi heyecanla çarpıyordu.

Damroo geriye dönerek, John'a yanına gelmesini işaret etti. John hemen ihtiyar avcının yanına gitti. Aynı şekilde başını kayadan ileri uzatınca, mağara önüne oturmuş iki ayının ön pençelerini şapırdata şapırdata emdiklerini gördü.

Ayılardan birinin sırtı John'a dönüktü. Diğerinin yüzünü görebiliyordu. Ayının şeytan gibi gözleri vardı. Burnu kül rengi, bütün postu kömür gibi simsiyahtı. Ama John'un en çok dikkatini çeken şey, ayının pençeleriydi. Tam bu sırada John babasının omuzundaki silâhı indirip ateş ettiğini gördü. Yüzü onlara dönük olan ayı yere yuvarlandı. Ama bir saniye içersinde doğrularak, babasının ikinci defa ateş etmesine meydan kalmadan, deli gibi öbür ayının üzerine saldırdı. İki ayı altalta, üstüste yuvarlanmaya başladılar.

Bill, tekrar silâhını doğrulttu. Öteki ayıyı da vuracaktı ki, yaralı ayı ölü olarak yere yuvarlandı. Diğeri bir saniye içinde tepedeki mağaraya doğru tırmanmaya başladı !

Biraz önce yuvarlanarak indiği bayırı bir anda çıktı. Tehlikenin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. İşte, o sırada ayı elinde mızrağı ile ortaya fırlayan John'u gördü. Homurdana homurdana çocuğa doğru koştu.

★

Bill tecrübeli bir avcıydı. Ayının John'a yaklaşmasını bekledi. Hayvan birkaç adım daha ilerleyince ateş etti. Ayı yere yıkıldı. Damroo fırlayıp elindeki baltayı yaralı ayının kafasına indirdi. John, sıranın kendisine geldiğini anlamıştı.

Elindeki mızrağiyle hayvana doğru giderken babası koluna yapıştı.

— Dur biraz. Bir kere daha ateş edeyim.

İkinci kurşunla ayı yere serildi. Bill gülümsedi :

— Artık istediğini yapabilirsin.

John elindeki mızrağın ayının postunu delip geçecek kadar sivri olmadığını bildiği halde, boşu boşuna saplamaya çalışıyordu.

Damroo güldü :

— Burnu hariç, Balu ormanın en kalın derili hayvanıdır.

— Baba, siz ateş edince, yaralı ayı neden öbür ayının üzerine atladı ?

— Ayılar acayip hayvanlardır. Yaralı ayı hemen yanındaki hayvanlara saldırır. Çünkü tehlikenin kendine en yakın canlıdan geldiğini sanır.

John :

— Zavallı hayvan ! diye mırıldandı. Ölürken bile aldanıyor !

Ölü ayıların üzerini dallarla örterek kampa döndüler.

— VIII —

Ertesi sabah John kampın etrafında dolaşıyordu. Damroo'yu görmek istiyordu. Her yeri aradı, önüne gelene sordu. İhtiyar avcı ortada yoktu. Bir köşede iki ayının yüzülmüş postlarını gördü. İyi ama, Damroo nereye gitmişti?

John, birdenbire ihtiyar avcının kaplanı aramaya gideceğini hatırladı.

Avcının oğlu kalenin yanındaki göle doğru yürüdü. Birden yolun kenarından ufak bir baş belirdi. John merakla irkildi. Küçük bir kız yanına yaklaştı.

John :

— Sen kimsin ? diye sordu :

Küçük kız :

— Adım Moti, diye cevap verdi. Tapınaktaki rahibin yeğeniyim.

— Uzun zamandır burada mısın ?

— Annem öldüğünden beri.

Kız, John'u baştan aşağı süzdükten sonra :

— Dünkü ayıları siz mi öldürdünüz ? diye sordu.

John :

— Evet ! diyę cevap verdi. Babam vurdu. Ben de mızrağımı sapladım. Tabii ölü ayıya.

Moti güldü. John.:

— Ayıların öldürüldüğüne sevindin mi ? dedi.

— Tabii. Amcam beni cengele yollamıyor. «Balular yakalar seni» diyor. Bu ayıların korkusundan hiç bir yere gidemiyorum. Ama artık beraber gidebiliriz, değil mi ?

— Haydi, hemen gidelim.

— Şimdi olmaz, güneş yükseldi. Akşama doğru büyük kuleye çıkarız. Oradan gece hırsızı sırtlanların, kulenin altındaki bahçeye sakladıkları kemikleri yemek için birbirleriyle nasıl dövüştüklerini seyrederiz. Gelir misin ?

— Evet. Ama Din Mehmede görünmeden kaçmalıyım.

Moti önde, John arkada yürümeğe başladılar. Moti ile kalenin kapısına geldikleri zaman :

— Güneş batınca, unutma ! dedi.

John gülerek :

— Unutmam, diye cevap verdi :

★

Taş patika hâlâ sıcaktı. Halbuki güneş batmak üzereydi. Gölün etrafındaki çiçeklerden yükselen güzel kokular havayı dolduruyordu. John bir ses duyarak geri döndü. Moti yıkık duvarın önünde kendisini bekliyordu.

— Hazır mısın ? Gürültü etmeyelim de kaçtığımızı anlamasınlar.

— Hazırım. Nereye gidiyoruz ?

Çok beklemediler. Moti'nin keskin gözleri deliklerdeki kıpırdanışı farketmişti. Hemen John'u dürttü.

John, sırtlanlardan birinin yavaş yavaş dışarı çıktığını gördü. İri bir köpek büyüklüğünde olan sırtlanın acayip bir görünüşü vardı.

Delikten çıkan sırtlan havayı kokladı. Hiç bir tehlike olmadığını anlamış olacak ki, iki çocuğun uzandığı duvarın altına geldi. Sonra toprağı kazarak, kocaman bir kemik çıkarttı. Bir ısırışta kemiği ikiye böldü, parçalar ağzının içinde kaybolıuvermişti.

O sırada John üç sırtlanın daha dışarı çıktığını gördü. Bunların ilki kadar büyük ve kuvvetli olmadıkları belliydi. Öyle yavaş geliyorlardı ki, diğer sırtlan yaklaştığını duymadı bile. Birden karşısında üç hayvanı görünce sırtına kabartarak başını toprağa soktu, hırlamaya başladı. Üç sırtlan bu hareketin mânasını anlamış gibi bir müddet durdular. Sonra ilk sırtlanın etrafında zıplamaya başladılar. Bu manzara okadar hoştu ki, John ile Moti kendilerini tutamıyarak güldüler. Çocukların gülmelerinden ürken sırtlanlar hemen kaçıp gittiler.

Moti :

— Korkuttuk, dedi. Artık gelmezler.

Güneş batmıştı. Moti :

— Acele edelim, dedi. Yoksa karanlığa kalacağız.

Elele tutuşup koşmaya başladılar. Kalenin dış duvarına gelince John, bir metre uzunluğunda kocaman bir kertenkele gördü.

John:

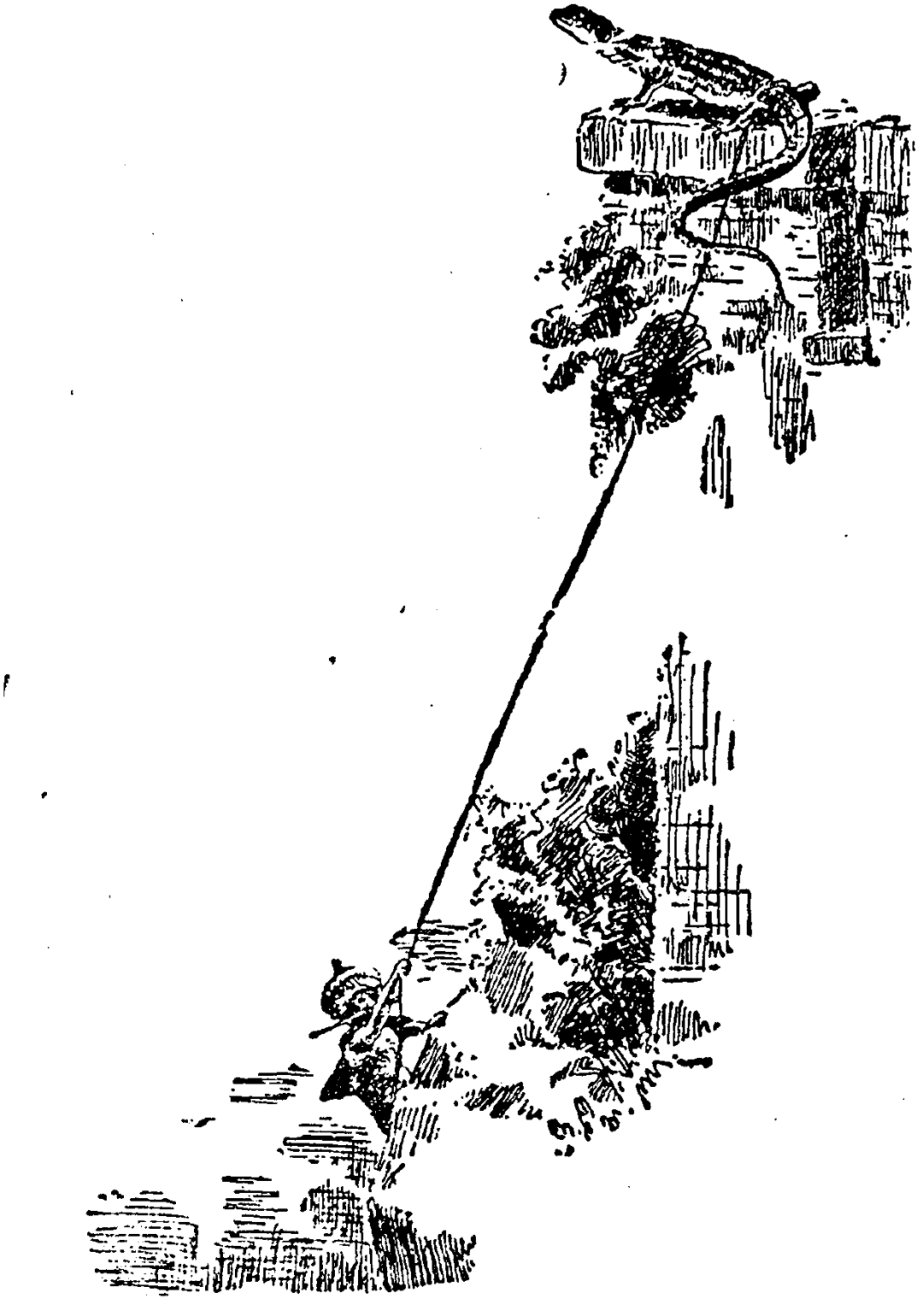
— Bu da ne ? diye sordu.

— Büyük cengel kertenkelesi.

Kertenkele Moti'nin sesini işitir işitmez hızla duvara tırmanarak çabucak gözden kayboldu.

Moti :

— Bu kertenkeleler duvar veya topraktaki deliklerde yaşarlar, dedi. Çok kuvvetlidirler, bir insan kuyruğundan çekerek onu deliğinden çıkaramaz. Çünkü bulundukları yere sıkıca tutunurlar. Çocukken annem bana bir hikâye anlatmıştı. Bir zamanlar Orta Hindistanda Gwailer adlı büyük bir şehir

varmış. Bu şehrin etrafı kalın duvarlarla çevriliymiş. Scindia prensi şehre hücum etmiş. Ama duvarlar çok kalın olduğu için askerler kaleyi aşamamışlar. Bunun üzerine cengelc adam

yollayarak kertenkele toplatmışlar. Askerler kertenkelelere halat bağlamış. Böylece askerler kertenkelelerin yedeğinde kale duvarını aşmışlar. Tabii kaleyi ele geçirmişler !

John'un gözleri hayretle açıldı.

Moti :

— İnanmadın mı ? dedi.

— Hayır.

— O halde yuvasına giren şu kertenkeleyi çıkarmaya çalış.

Ama John kertenkele ile oynanmıyacağını biliyordu. Kampa geç kalmamak için koşmağa başladılar.

— IX —

John ertesi sabah erkenden babasının çadırına girerek o gün ava çıkıp çıkmayacaklarını sordu. Bill gülümsedi :

— Hayır, John. Cengelde benim işim ava çıkmak, değil. Ama bekle bir iki gün sonra yine çıkarız.

John, babasının gülümseyişinden yakında iyi bir av olacağını anlamıştı. İçinden «İnşallah, eski kaleye gideriz», dedi. Sonra aklına Moti geldi. Gece yağmur yağdığı için göle giden taş yol vıcık vıcık çamurdu. Ayağındaki ayakkabılarla bir türlü yürüyemiyordu. İki defa düşer gibi oldu ve o sırada boş bulunup dilini ısırdı. Ayağa kalkayım derken üçüncü defa düştü. O anda birinin kıskıs güldüğünü işitti. Durup kulak kabarttı.

Bir ses işitti :

— Bugün pek yavaş yürüyorsun.

John kızgın bir sesle cevap verdi :

— Ayağında bu ayakkabılar olsa sen de düşersin !

— İyi ya. Öyleyse giyme. Cengel insanları bu ayakkabıları giyecek kadar aptal değildir.

John, Moti'in doğru söylediğini biliyordu. Ayakkabılarını çıkartarak kızın yanına geldi.

— Bu gün balık tutalım mı ? diye sordu.

— Hayır ! Bugün balık tutmak yok. Ördek avlıyacağız. Bak epey yağlanmışlar.

John :

— Ne zaman gideceğiz ? diye sordu.

— Hemen şimdi.

— Peki, ördeği ne ile yakalayacaksın ?

Moti koltuğunun altındaki kırmızı yuvarlak su tasını göstererek :

— İşte, bununla, dedi.

— Bununla ördek yakalanır mı Moti ?

— Benimle gelecek kadar cesaretin varsa nasıl yakaladığımı görürsün.

John kızgın bir sesle :

— Tabii geleceğim, dedi.

Moti bir kayanın üzerine bağdaş kurdu. John'a da yanına oturmasını işaret etti.

John oturup, ayakkabılarını yanına koydu. Moti, ördek avını anlatırken John bağırarak kayanın üstünden kalktı. Ayakkabılarını kaptığı gibi kaçmaya başladı. Bir taraftan da bağırıyordu :

— Dikkat et Moti. Oturduğumuz kayanın altında yılan var ! Tıss... ediyor !

Moti gülümsiyerek John'un peşinden gitti.

— Bu yılanı yakalamalıyız, John.

Moti çalılardan çatal şeklinde bir dal kopardı. Sonra yavaşça kayaya yaklaşıp baktılar. John'un biraz evvel oturduğu yerin hemen altında ufak bir delik vardı. Yılan oraya saklanmış olacaktı. Moti etrafı dinledi, ama birşey işitemedi. Sonra elindeki değneği deliğe soktu. Ne olduğunu anlayamadığı bir ses işitti. Korku ile geri çekildi. Değneği tekrar deliğe sokunca kısa geldiğini anladı. Bu sefer daha uzun bir değnek bulup deliğe soktular. Sesler çoğalmağa başladı.

Sonunda iki çocuk kayayı devirmeğe karar verdi. Bir taraftan da taş devrilince hemen kaçmak için hazırlanıyorlardı. John saymağa başladı :

— Bir, iki üç...

Büyük bir gürültüyle kaya yuvarlandı. John elindeki değneği fırlatarak kaçtı. Moti John'un bu haline bakarak kahkahalarla güldü.

— Ne varmış, Moti ?

— Gel de gör.

John korkaklığından utanarak yavaş yavaş geri döndü. Kayanın altına bakınca bir de ne görsün : sevimli dört kaplan yavrusu !

John :

— Aman ne güzel ! diyerek yavrulardan birini eline almak istedi. Yavru kulaklarını ve dudaklarını büzerek korkunç bir hal aldı. John hemen elini geri çekti !

Moti alayla :

— John bu yavrular tehlikeli değildir ! dedi.

— Evet ama korkuttular beni !

Moti hayvanlardan birini boynundan tutarak havaya kaldırdı.

John endişeli bir sesle mırıldandı :

— Bu kayayı tekrar yerine koyacak olursak, hayvancıkları öldürürüz.

— Üzülme John, çengel hayvanları yavrularını çabuk bulurlar.

Moti bunları söylerken yavruları ensesinden tutarak su tasının içine koyuyordu. Giderken dört yavrunun birden tıs tıs etmesi fıkırdayan suyu andırıyordu. Moti ile John yavruları kalenin duvarları arasındaki kovuklardan birine koyduktan sonra yaban ördeği avına gittiler.

Çocukların ayak sesinden ürken birkaç kuş, arkadaşlarına tehlikeyi haber vermek ister gibi, gürültüyle havalandı.

Göl, karşı tarafta daralıyordu. Moti, eliyle John'a susmasını işaret etti. Şimdi ikisi de çok dikkatle ilerliyorlardı.

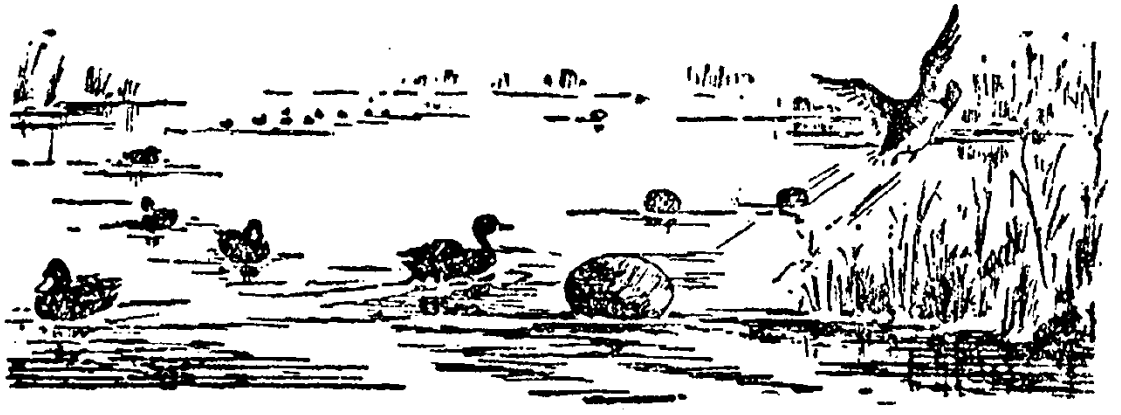
Bir ara çalıların arasından göle bakınca kalabalık bir ördek sürüsü gördüler. Gölün üzerinde Moti'nin koltuğundakine benzeyen bir kaç tas vardı. Ama, ördekler bunlara aldırış etmiyorlardı.

Moti su tasını başına yerleştirerek :

— Dur da beni seyret ! dedi.

Motiyi bu halde gören John kendini tutamıyarak yüksek sesle güldü. Önce önünü göremiyecek sanmıştı. Sonra büyük tasın önündeki iki deliği görerek sustu. Moti, John'a sazların arasına saklanmasını işaret etti, sonra göle ilerledi.

Yüzen ördeklere görünmeden suya girdi. Usul usul gölün ortasına vardı. Vücudu suyun içinde kalıyor, yalnız başını örten tas görülüyordu. John, gölün ortasına kadar ilerleyen Motiyi şaşkınlıkla seyrediyordu. Moti bir ördeğe yaklaştı. John okadar heyecanlanmıştı ki, bağırmamak için kendini güç tuttu.

Moti ördeklere iyice yaklaşınca durdu. John'un heyecanı gittikçe artıyordu. Kız acaba ördeği yakalayabilecek miydi ? Birden ördeklerden biri suya daldı. John kaçtı sandı. Ama aldandığını anladı. Çünkü Moti ördeği bacağından tutup suyun içine çekmişti. Moti bunu öyle çabuk yapmıştı ki, diğer ördekler işin farkına bile varmadılar. Kız aynı şekilde bir ördek daha yakaladı. Sonra gölden çıkarak John'un yanına geldi. Avları elindeydi.

John sevinçle :

— Ne güzel ! dedi.

— Evet, ama hemen geri dönelim. Okadar ıslandım ki, biraz daha durursam hasta olacağım !

Çengelin sınırından kaleye doğru yürümeye başladılar. Bir ördekle tası Moti, diğer ördeği de John taşıyordu. Ördeğin tüyleri ıslak olduğu için John güçlük çekiyordu. Nihayet

iki eliyle birden taşımayı denede. Ama beceremedi.

Biraz sonra John, gölün karşı sahilini göstererek bağırdı :

— Şuraya bak !

Karşıda hortumunu sağa sola uzatan bir fil dolaşıyordu.

— Yabani fil mi bu, Moti ?

Moti güldü :

- Yabani mi, dedin ? Bu fil babamın fili. Belki bizi de bindirirler.

John, adımlarını sıklaştırdı. Filin yanına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Fakat yoldaki taşlar hâlâ ıslaktı. John'un ayağında da halattan yapılmış ayakkabıları vardı. Hızlı gideyim derken düştü. Moti de onun arkasından yere yuvarlandı. Ördekler kaçtı. Su tası da kırıldı.

— X —

John, kampa geldiği zaman babasını ağzında piposuyla fili seyrediyor buldu. Fil halinden memnun görünüyordu; başını bir taraftan diğer tarafa çeviriyor, hortumuyla üstüne konan sinekleri kovalıyordu. Güneşin sıcağından korunmak için sırtına birkaç yeşil yaprak koymuştu. John bunu görünce fillerin de insanlar gibi sıhhatlerine dikkat ettiklerini anladı.

Bill kederli bir sesle :

— Bu hayvancağızın her zaman bir derdi olur, dedi. Önce ayağı ağrıdı, şimdi de dişleri...

John :

— Ağrısını geçiremez misiniz ? diye sordu

— Galiba imkânsız. Bir defasında tecrübeli bir fil bakıcısı filin ağrıyan dişini çekebileceğini söylemişti. Razı oldum.

— Dişi çekebildi mi baba ?

— Fili yere yatırdı. Kalın iplerle ayaklarını bağladı. Sonra hortumunu bir ağaca tutturdu. Filin kıpırdanmasına mâni olmak için hortumun üzerine birkaç kişi oturttu. Tabii, bu

sırada fil iyice kızmıştı. Sonra altmış santim uzunluğunda altı santimetre eninde yuvarlak bir değnek getirdi. Değneğin ortası delikti. Üzerine, başları dışarıya doğru olmak üzere bir sürü çivi çakılmıştı. Çiviler battığı için fil değneği ısıramıyordu. Bakıcı bunu filin ağzına soktu. Elini değneğin ortasındaki boşluktan içeri uzatarak çürük dişi tuttu, bütün kuvvetiyle çekti. Diş kolayca çıkmıştı. Ama fil, bakıcısına öyle bir oyun oynadı ki, görme !

Dışarı çıkarıldıktan sonra filin önüne ağzını çalkalaması için bir kova su koyduk. Fil ciddiyetle kovadaki suyu hortumuna topladı, topladı; sonunda hepsini birden adamın üzerine püskürttü !

John güldü. Demek fil şakadan hoşlanıyordu !

— Biraz file binebilir miyim, babacığım ? diye sordu.

— Şimdi olmaz. Hayvan yorgun.

John fırsatı kaçırmak istemiyordu :

— Bari, sırtında oturayım.

— O olur, ama önce nasıl bineceğini göstereyim. Eğer halattan merdiven yoksa file iki türlü binilir. Biri hortumundan, ikincisi kuyruğundan.

— Yani hortumuna mı tırmanacaksınız ?

Bill gülümsedi :

— Hayır ! Hayır ! Bak bineyim de gör !

Bill, filin başının hizasında durdu. Sonra elleriyle filin koca kulaklarına yapıştı. Bakıcısı filin üzerindeydi. Bill'in emir vermesi üzerine fil hortumunu indirdi. Bill ayağını hortumun üstüne koydu. Fil, John'un babasını tüy gibi havaya kaldırdı. Bill hortumdan hayvanın başına basacaktı ki...

Acı bir haykırış yükseldi. John filin hortumunu babasının ayağının altından çektiğini gördü. Bill yere düşerken tekrar filin hortumunu yakaladı. Hayvan acı acı haykırmağa başladı. Filin bakıcısı oturduğu yerden bir sürü tavsiyelerde bulunuyordu. Bill, hortuma asılı kalmıştı. Birden fil kuvvetli bir saldırışla John'un babasını yere fırlattı. Birkaç saniye sonra Bill silkinerek ayağa kalktı.

Bir ara derin bir sessizlik oldu. Sonra Bill oğluna :

— File böyle binilmiyeceğini gördün ! dedi.

— Zaten ben de anlamıştım, baba. Başka türlü file nasıl binilir ?

Bill güldü, sonra bakıcıya dönerek filin bugün neden böyle yaptığını sordu.

— Bilmem, sahib. Böyle bir şey ilk defa oluyor.

O anda Bill'in aklına bakıcının elindeki değnek geldi :

— Yoksa hortumunu mu acıttım ?

Bu sırada arkadan bir ses işitildi :

— Sahib altı çivili ayakkabılarla binmeye kalktı...

O zaman Bill ayağındaki ayakkabıların çivili olduğunu hatırladı.

— Haklısın, Damroo. Cengelde böyle ayakkabılar giymenin insanın başına belâ açacağını daima söylersin. İşte bu gün bu yüzden canım yandı.

John babasına döndü :

— Baba, acaba fil ayakkabımızdaki ufacık çivilere neden bu kadar çok kızdı ? Bakıcının elinde ucu iğne gibi ince bir sopa var. Ona hiç aldırmıyor bile. Neden ?

— Evet, John. Ama hortumun filin en hassas yeri olduğunu unutma. Kabahat bendeydi. Eğer ayakkabılarımın çivili olduğu hatırıma gelseydi, filin hortumuna basmazdım. Zavallı hayvan, her halde çok canı yandı.

Gülüşerek çadırlara doğru yürüdüler.

★

Tam yemek yedikleri çadıra gireceklerdi ki, Damroo yollarını kesti. John, ihtiyar avcının av haberi getirdiğini hemen anlamıştı.

— Uzun burunlu, iri vücutlu hayvan tam zamanında geldi. - Filden bahsetmek istiyordu. - Bu sabah erkenden küçük sahibin, geçen gün avladığı kaplanı gözlerimle gördüm.

Damroo sözlerinin burasında gülerek John'a baktı ve :

— Ön pençeleri acıyordu her halde. Belki de ayağına taş veya dal batmıştır.

John babasına döndü :

— Yarın ava çıkacak mıyız, baba ?

— Bu gece bir kaç hayvan bağlarız. Kaplan, bağladığımız hayvanları öldürürse biz de onu avlarız !

John'un şaşırmış halini gören Damroo :

— Cengeli gelişi güzel aramak faydasızdır, dedi. Kaplanın karnı iyice doyduktan sonra nerede olduğunu bulmak kolaylaşır. Böylece öldürmemiz de kat'ileşir.

Bill, Damroo'nun sözlerini başiyle tasdik etti :

— Geçen seferki gibi yapayım deme, John. Arkadaşın Motiye de söyle, uzaklara gitmesin. Ona kaplanın ayı kadar tehlikeli olabileceğini hatırlat.

O gece Bill yatağında rahat rahat uyuyan oğluna baktı. Sonra kendi çadırına doğru yürüdü. Filin hortumundan düştüğü zaman epeyi canı yanmıştı. Filin bağlı bulunduğu tarafa gitti. Fille bakıcısı uyuyorlardı. Bakıcıyı uyandırarak :

— Filin bir şeyi yok ya ? diye sordu.

— Şimdilik yok ! Ama isterseniz iplerini çiftleştireyim !

— Doğrusu bugünkü hadiseden sonra file güvenemiyorum. Fil, birden çıldırırsa çok tehlikeli olur. Ayaklarına takacak demir halkan var mı ?

— Hayır, sahib. Ama korkacak bir şey yok. Fil, en çılgın anlarında bile bana itaat eder !

Bill :

— Halatları sıkı bağla, zorlayacak olursa kolay kolay koparamasın ! diye tembih ettikten sonra çadırına döndü.

Bill bir zaman şezlongta oturdu. Etraf ay ışığıyla gündüz gibi olmuştu. Birkaç sigara içti, bir iki rapor okudu, sonra yattı.

.....

Gece yarısına doğru birbiri peşisıra iki çığlık sessizliği bozdu. Kamp birbirine girmişti. Gürültünün mânasını anlayan herkes yatağından dışarı fırlamıştı. Bill'in korktuğu başına gelmiş, fil çıldırmıştı !

John gürültüye uyandı. Yatağında oturarak gözlerini ovuşturdu. Hizmetkârların ve filin seslerini duyuyordu. Kapıdan baktı. Etrafın gündüz gibi aydınlık olduğunu görünce şaşırdı.

Ay ışığında yüksek bir dağı andıran fil, hortumunu göğe kaldırmış, babasının çadırına doğru gidiyordu.

Hayvan bir an durdu, kızgın bir çığlık attı; yol üzerindeki bir arabayı havaya fırlattı. Sonra başka bir çadırı yakaladı, kazıklarından koparttı ve yere çarptı. Şimdi, Bill'in çadırına doğru gidiyordu. John, kızgın filin kırıp döktüğü eşyaların gürültüsünü duyuyordu. Birden omuzunda bir el hissetti.

Gelen Damroo idi.

— Çabuk, çabuk gel. Fil çıldırdı. Kaybedecek vakit yok !

Hızla çadırdan çıktılar. Henüz aradan bir saniye geçmişti ki, arkalarında büyük bir gürültü oldu. Fil koca bir masayı John'un çadırına fırlatmıştı. Bir iki dakika içersinde kamp yerle bir oldu.

Damroo :

— Çabuk, kaleye kaç ! diye bağırdı. Fil onları görmüş, kızgın kızgın homurdanarak peşlerinden geliyordu. John kaleye doğru koşarken Damroo filin karşısında durdu. İhtiyar avcı filin dikkatini kendi üzerine çekmeye çalışıyordu.

John kale duvarına geldiği zaman durup arkasına baktı; Damroo'nun elindeki balta pırıl pırıl parlıyordu.

Fil, Damroo'nun elinden kaptığı baltayı sağa sola sallıyordu. Köpeği birkaç metre ilerde kızgın kızgın havlıyordu. Fil köpeği görünce onu eski kaleye doğru kovalamağa başladı. John, hemen burca tırmandı. Birden nal sesleri duydu. Bu, korkudan deliye dönmüş tayı idi.

John yerden dokuz metre kadar yükselince durdu ve kampa baktı. Babasına ve Damroo'ya ne olmuştu acaba ?

Çocukcağız hiçbir şey göremiyordu. Ama, filin yolu üzeri-

ne çıkan herşeyi kırıp döktüğünü anlamıştı. O sırada bir fısıltı duydu.

— Sen misin, küçük sahib ?

John endişeli bir sesle :

— Çabuk, çabuk ol ! diye bağırdı. Fil bu tarafa geliyor.

Küçük bir gölge hızla duvara tırmandı. Bu Moti idi.

— Kamptaki gürültüyü işittim ve yardım etmeye geldim. Ama filin hâli beni korkuttu, buraya kaçtım. Duvarın tepesinde bir şey gördüm, önce maymun sandım, sonra sen olduğunu anladım !

John susuyordu. Bu telâş arasında maymuna benzeyip benzemediğini düşünecek vakti yoktu.

— Babanı hiç merak etme, John. Cengelin en iyi avcısı odur. Ona kolay kolay birşey olmaz.

John gözleri yaş içersinde cevap verdi :

— Yıkılan çadırın altında kalıp kaçamamış olabilir.

Moti bir an düşündü :

— Fili bu tarafa çekmeye çalışalım. Duvarlar sağlam olduğu için bize bir şey yapamaz.

Muhakkak bir şeyler yapmalıydılar. Hem de en kısa bir zamanda. Çünkü kamptaki gürültü hâlâ devam ediyordu. Ugly'i kovalayan fil kaleye doğru geliyordu.

John'un aklına bir fikir geldi :

— Islık çalacağım, dedi. Eğer Ugly gelirse fil de peşinden gelir !

John pek iyi ıslık çalamıyordu. Dudaklarını büzerek üfledi. Ama beceremedi. Moti alayla güldü. John, Moti'nin kendisiyle alay ettiğini görünce kızdı. Bir daha denedi, bu sefer başarmıştı. Çünkü Ugly ıslık sesini işitmiş, onlara doğru geliyordu. Fil peşinden kovaladığı için zavallı Ugly ikide bir durup geriye dönüyor, olanca sesiyle filin yüzüne havlıyordu. Fil, hortumunu havaya uzatmış, sanki kaledeki yeni düşmanının kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Moti, fili görür görmez, bağırmağa başladı. Moti'nin sesini duyan fil kızgın bir çığlık attı ve üzerinde John ile Moti'nin bulunduğu kalenin kalın duvarlarına doğru koştu.

Moti :

— Kamptakiler silâh bulup yardıma gelinceye kadar fili oyalıyalım John, dedi.

John, Moti'nin dediklerini doğru buldu. Ama deli hayvanın bu kadar yakınlarında olması canını sıkmıştı.

Moti file bağırıyordu :

— Seni gidi Allahın belâsı seni... Çadırları yıktın. Seni köpek düşmanı seni...

Fil tekrar acı acı bağırdı. Sadık köpek hâlâ ayaklarının arasından ayrılmıyordu. Moti duvarın ucuna yaklaşarak yakaladığı koca bir taşı filin üstüne fırlattı. Taş, filin alnına çarptı. Deli fil büsbütün delirdi. Sanki yıkabilecekmiş gibi duvara saldırmaya başladı.

Çocuklar korkmuyorlardı, çünkü üzerinde durdukları duvar kaya gibi sağlamdı. Bir taraftan da kalenin tepesinden taş atmaya devam ediyorlardı.

Bir ara John sevinçle sıçramaya başladı. Bu sıçrayış fili daha çok kızdırdı. John, zıpladıkça fil büsbütün kızıyor ve kendini duvara atıyordu.

Moti de heyecanlıydı.

— Zıplama ! diye bağırdı. Şu taş parçalarını itmeme yardım et. Sonra babanı çağır, çabuk olsun !

Moti duvarın üzerinde koşarak, fili de arkasından sürükledi. Nihayet duvarın kenarına geldi.

John filin uzaklaştığını görünce hızla merdivenlerden indi, kampa doğru koşmaya başladı. Belki babası hâlâ yıkık çadırın altından kurtulmaya çalışıyordu. Atıldığı işin tehlikesini biliyordu. Ama artık bir şeyden korkmuyordu. Birdenbire karanlıkta biri koluna yapıştı. Bu babasıydı :

— John ! oğlum ! Beni mi merak ettin ?

John babasını sağ salim bulunca çok sevindi.

Bir saniye içinde John babasına herşeyi anlattı, beraberce kaleye doğru gittiler. Moti'nin yuvarladığı taşların sesini duydukça gülüşüyorlardı. Kısa bir zamanda kaleye vardılar ve merdivenleri tırmandılar. John maymun gibi çıkıverdi,

ama babası elinde ağır bir tüfek taşıdığı için çok yavaş yürüyordu. Bill bir an nefes almak ve ayakkabılarını çıkarmak için durdu. Çünkü dolu bir tüfekle yıkık duvarlar üzerinde yürümenin tehlikeli olabileceğini düşünmüştü. Sonra ayağa kalkarak John'un arkasından ilerlemeye başladı.

Moti'ye yaklaşmışlardı. John okadar heyecanlıydı ki kalbi duracak gibi oluyordu.

Bill, Motiye seslendi :

— Yeter ! Yeter ! Artık dinlen !

Sonra John'a döndü :

— Burada otur ve kımıldama. Ben fili vuracağım. Hain hayvan, bakıcısını öldürdü.

John'la Moti taşların üzerine oturdular. Moti merakla :

— Adam mı öldürdü ? diye sordu.

— Evet :

— O halde ölümü haketti, bir insan öldürerek katil oldu! Dan ! Dan !

Silâh sesi üzerine sustular. İki çocuk bir an korkmuşlardı. Fil sendeliyerek bir iki adım ilerlemiş, hortumunu onlara yetiştirmek ister gibi havaya kaldırmıştı. Nihayet fil arka ayakları üzerinde, hortumu göğe kalkık bir vaziyette durdu. Bir iki dakika böyle kaldı. Sonra acı acı haykırarak sırt üstü yere yuvarlandı. Moti :

— Eceli geldi ! dedi.

John susuyordu, gerçekten büyük bir tehlike atlatmışlardı.

Bill yanlarına yaklaştı :

— Haydi. şimdi kampa çay içmeye gidelim, dedi. Tabii, deli fil bardakları kırmadıysa !

Üçü bir arada kampa döndüler. John babasına Damroo'yu sordu. Bill :

— Görmedim ! diye cevap verdi. Ama sağ olduğu muhakkak.

John'un içi rahatladı. Son defa Damroo'yu çılgın filin yanında görmüştü. Kampa geldikleri zaman garip bir manzara ile karşılaştılar. Bütün çadırlar yıkılmış, herşey yere dökülmüştü.

Uşaklar etrafı toplamaya başladılar. Din Mehmet çay için su kaynatıyordu.

Bu sırada John, Damroo'nun kendilerine doğru geldiğini görünce çok sevindi.

— Ne oldu, sana Damroo ? diye sordu. Fil seni öldürdü sandım.

— Fil üzerime gelirken başımdaki örtüyü üzerine attım. O örtüyü parçalamaya çalışırken ben çabucak ağaca tırmandım. — Eliyle az ilerdeki upuzun bir ağacı işaret ediyordu — Bu ağaca cengel avcısından başka hiç kimse tırmanamazdı.

Bill gülüyordu :

— Hiç güçlük çekmedin mi ?

— Hayır, sahib. Ölüm korkusu, insanın kuvvetini arttırıyor. Sonra Ugly de bana yardım etti. Fili oyalıyordu.

Bill :

— Ben bu ağaca yalnız maymunların tırmanabileceğini veya kuşların konabileceğini düşünürdüm ! dedi.

John babasına döndü :

— Siz ne yaptınız, baba ?

— Gürültüyle uyanınca filin çıldırdığını anladım, yataktan fırlayarak ayakkabılarımı giydim. Tam silâhımı alacaktım ki, çadır başıma göçtü. Kendimi karanlık bir dehlizde sandım. Çabaladım, çabaladım. Nihayet üzerimdeki yüklerden kurtuldum. Ama silâhımı kaybetmiştim. Bu yüzden hemen yardımınıza gelemedim.

Babası susunca John eliyle biraz ilerlerinde duran küçük kızı işaret etti :

— Moti de bizimle çay içebilir mi, baba ?

— Tabii, hem de bu geceki başarılarından dolayı ona teşekkür borçluyuz.

— XI —

John'un çadırı harabe haline geldiği için hizmetkârlar tamir etmişlerdi. Çadırın orta direği kırılmış, eşyaların hepsi

mahvolmuştu. John ancak şafakta yatabildi ve ertesi gün öğle üzeri uyandı.

Mutfak çadırı da yıkılmış, yiyecekler etrafa yayılmıştı. Bunu gören cengel maymunları çadırın yanındaki ağaca toplanmış, uşakların hareketlerini takip ediyorlar, fırsat buldukça etrafa yayılmış yiyeceklerden aşırıyorlardı.

İlk fırsatta, maymunlardan biri ağaçtan kayarak şeker kutusuna yaklaştı. Şekeri avuçlayarak ağzına doldurdu. Sonra, küçük hırsız kuyruğunu sallıyarak ağaca döndü. İki sıçrayışta dala çıkmıştı.

Yiyecek işlerine bakan Din Mehmed hırsızlığın önünü alamıyordu. Birini kovalarken, diğeri daldan iniyordu. İhtiyar adam arkasına dönünceye kadar maymunlar birşey çalıp kaçıyorlardı. John bu manzarayı görünce gülmeğe başladı. Damroo'ya bakarak :

— Ne kadar da ciddi görünüyorlar ! dedi.

Damroo :

— Küçük sahib, dedi, bazı kimseler biz zavallı çengel insanlariyle bu ağaç hırsızları arasında bir fark bulmazlar. Ama insanlarla maymunlar arasındaki fark, maymunların gülmeyişleridir.

John biraz düşününce ihtiyar avcının doğru söylediğini anladı.

Damroo devam ediyordu :

— Evet, maymunlar alınlarını kırıştırarak kızgınlıklarını ve acılarını belli edebilirler ama, bir şeyin hoşlarını gittiğini ifade edemezler. Eğer maymunlar gülebilselerdi, birbirimize daha çok benzeyecektik. Şimdi kampı bu hırsızlardan temizlemeye çalışalım.

— Nasıl ?

John, cengelde kimsenin maymun öldüremiyeceğini bildiği için ihtiyar Damroo'nun ağaç tepelerindeki bu hırsızları nasıl kovacağını merak ediyordu doğrusu.

★

Damroo :

— Bir cengel adamları böyle küçük işleri biliriz, diyerek çadıra girdi. Biraz sonra elinde zamklı kâğıtlar olduğu halde geri döndü. Gülerek :

— Hizmetçiler bu kâğıtları mutfaktaki sinekleri tutmak için kullanır, dedi. Ama ben küçük sahibe daha güzel birşey göstereceğim !

Zamklı kâğıdı aldı ve en büyük ağacın altına serdi. Gözleri merakla pırıl pırıl parlıyan maymunlar dalların tepesinden aşağıyı seyrediyorlardı. Damroo serdiği kâğıdın üzerini toprakla örttü.. Tam ortasına bir avuç dolusu şeker serpti. Sonra John'un elinden tutup bir kenara çekildi.

Çok geçmeden ufak bir maymun ağaçtan kaydı. Bir an güneşte parlıyan küçük şeker tepeciğine hayran hayran baktı, sonra şekeri yakalamak istedi. Aradan bir saniye geçmemişti ki, bağırmaya başladı. Küçük hırsız çabaladıkça kâğıt daha fazla yapışıyordu. Nihayet zamklı kâğıt vücuduna sarılı olduğu halde bir sıçrayışta ağaca çıktı.

Maymunun halini gören diğer hırsızlar bağırarak deli gibi başka ağaçlara kaçmaya başladılar. Korkmuş maymun da peşlerinden gidiyordu, ama kâğıt hızlı koşmasını güçleştiriyordu. John ve Damroo bütün maymunların eski kaleye doğru uzaklaştıklarını gördü. John katıla katıla gülüyordu.

Damroo :

— Bir daha buraya gelmezler, dedi.

★

Öğle yemeğinde Bill :

— Birkaç gün daha burada kalmak zorundayız, dedi. Fil çalışma masamı havaya fırlattığı için kâğıtlarımı toplayıp sıraya koymam epeyi sürer.

John, babasının bu sözlerine çok sevindi. Demek ki daha bir kaç gün Dhamone de kalabileceklerdi.

Bu sırada Damroo çıkageldi. Endişeli görünüyordu.

Bill :

— İzini bulabildin mi ? diye sordu.

İhtiyar avcı başını iki tarafa salladı :

— Bulamadım...

John söze karıştı :

— Neyi baba ?

Babası üzgün bir sesle cevap verdi :

— Senin tayının izini.

John :

— Çok fena, dedikten sonra filin çıldırdığı gece tayın ürkerek cengele kaçışını anlattı.

Bill :

— Zavallı hayvan ! dedi. Kilometrelerce koşmuş olacak. Eğer nehir yatağını takip ettiyse, taşlar üzerinde izini bulmak güçtür.

Damroo :

— Evet, dedi. Biraz sonra izini kaybettim, otların arasında kayboldu.

Bill oğluna bakarak :

— Üzülme, John, dedi. Çok geçmeden geri döner.

John, tayının döneceği sözüne pek inanmadı. Bu fena haberi vermek için Motinin yanına koştu. Vakit epeycce ilerlemişti ama, John tayını bulmak için birşeyler yapmak istiyordu.

★

Moti kale duvarının önünde, ellerini başının altına koymuş, göğü seyrediyordu. John, şapkasını yüzüne itiverince ayağa kalktı.

— Çok fena bir şey oldu. Moti.

— Ne oldu ?

— Tayım kayıp !

— Hemen arayalım.

— Nereyi arayacağız ? Damroo bile nereye gittiğini bilmiyor.

Moti uzun uzun düşündü :

— Son defa gördüğünde neredeydi ?

John, filin kampı yerle bir ettiği gece, tayının ürkmüş bir halde hızla yanından geçerek ağaçların arasında kaybolu-şunu anlattı.

Avcının oğlu sözlerini bitirdikten sonra Moti :

— O halde nehre su içmeye gitmiştir. dedi. Akşam olmadan susayacağı için muhakkak büyük nehre gelecektir.

— Büyük nehir çok uzak mı ?

— Üç kilometre ötede. Haydi gidip arayalım !

★

John razı oldu. Küçük tayını ormandaki vahşilerden kurtarmak istiyordu. Dar vâdinin yolunu tuttular. Sonra sık otlar arasına girdiler. Cengel derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kendi ayak seslerinden başka ses yoktu. Mümkün olduğu kadar hızlı gidiyorlardı, çünkü akşam olmadan önce nehre varmak istiyorlardı.

Birden çalıların gerisinden bir su şırıltısı işittiler. O tarafa gittiler. Senenin bu aylarında büyük nehrin suları azalırdı. Moti, tayı suların iki tarafında kalan nehir yatağında bulacaklarını sanmıştı. Tayı göremeyince :

— Büyük kayaya doğru gidelim, orada da bulamazsak geri döneriz, dedi.

John kabul etti.

Bir kaç adım atmışlardı ki, birden Moti John'ın kolundan yakalıyarak bir yeri işaret etti. Tayın ayak izlerini görmüşlerdi.

Moti fısıldayarak :

— Nehre gitmiş. Haydi takip edelim, dedi.

Kayaların arasından koşmaya başladılar. Biraz sonra duydukları bir ses iki çocuğu oldukları yere mıhladı. Moti, John'un elinden tutarak fısıldadı :

— Dur !

Sonra geri dönerek bir şey söylemeden kaçmaya başladı. En yakın ağaca gelince tırmandı, John da peşinden ko-

şuyordu. O da Motinin yardımiyle yüksek bir dala çıktı. Bu ağaç onları tehlikeden koruyacak kadar sağlam değildi. Çünkü en ufak bir kımıldanış ağacın sağa sola eğilmesine sebep oluyordu.

John, Moti'nin acayip hareketi karşısında önce çok şaşırmıştı ama, sebebini çabuk anladı. Bir üst dalda oturan Moti ayağiyle John'ın kafasına dokundu. John başını kaldırdı, küçük kızın eli ile işaret ettiği tarafa baktı. Yüz metre kadar ilerlerindeki kayaların arasından bir baş yükseldi. Arkasından da bir dişi kaplan göründü. John, tayının öldürüldüğünü anlamıştı.

— Zavallı hayvancık ! diye bağırdı.

★

Moti tekrar ayağiyle dürttü :

— Sus...

Fakat kaplan seslerini işitmişti. Hemen ağacın altına geldi. Kulaklarını dikti, başını havaya kaldırarak onlara baktı. Motinin seçtiği ağaç en yakındaki ağaçtı. John, ağacın kırılarak onları kaplanın önüne fırlatmasından korkuyordu.

Kaplan bir an olduğu yerde durdu, sonra ağaca yaklaştı. John korku ile kaplana bakıyordu. Kaplan kedi gibi kendi kendine oynamaya başladı.

İki çocuk korkudan birer dal daha yükseğe çıktılar. Ama netice daha kötü oldu. Ağaç eğilmeye başlamıştı. Artık ikisi de kımıldamaya cesaret edemiyorlardı. Ağaç yavaş yavaş eğiliyordu. Çok tehlikeli bir durumdaydılar, neredeyse ağaç kırılacak, kaplanın önüne düşeceklerdi ! John bağırmak istedi, ama kaplanın yakınlarda yavrusu olabileceğini düşünerek sustu. Yoksa ana kaplan, yavrularını hatırlayarak bir an evvel saldırabilirdi. O sırada havada beliren bir akbaba, nehrin kenarında uzanan tayın cesedini görmüştü. Koca kuş, gökten taş gibi indi, kaplanın başı üzerinden geçerek cesete doğru uçtu. Kaplan yemeğini çalmaya gelen hırsızı görür görmez geri döndü ve avının başına koştu. Kaplan henüz oradan ay-

rılmıştı ki, birden, ağaç kırıldı. İki çocuk biraz önce kaplanın oynadığı yere düştüler.

Susuyorlardı. Moti bir çığlık attı ve bacaklarının bütün kuvvetiyle kaçmaya başladı. John da peşinden koşuyordu. İki arkadaş nefesleri kesilinceye kadar koştular. Nihayet, tehlikeyi atlatınca durup nefes aldılar.

John kederli bir sesle :

— Hain hayvan, benim tayımı öldürmüş, dedi.

— XII —

Moti kalenin önünde John'dan ayrıldı. John, babasının çadırına girerek olanları anlattı. Sonra kat'i bir sesle :

— Baba o kaplanı muhakkak öldürmeliyiz, dedi, benim tayımı parçaladı.

Bill oğluna baktı. Onun üzüntüsünü anlıyordu. Ama, kaplanı öldürmek de kolay olmayacaktı. Kapıda duran Din Mehmede dönerek :

— Damroo'yu buraya gönder ! dedi.

Biraz sonra Damroo göründü. John'ın anlattıklarını dikkatle dinledi. Nihayet:

— Böyle şeyler daima olur, dedi. Akşam üzeri kaplan oyun oynamayı sever. Yeni bir av yakaladıysa bu sırada çok tehlikeli olur. Moti de bunu bildiği içindir ki, hemen ağaca tırmanmış !

Damroo sözlerine devam ediyordu :

— Güneş batarken hiç bir kaplana güvenilmez. Çünkü, günün hiçbir saatinde yapmadıkları şekilde çocuklaşır ve oyun oynarlar. Eğer eline geçseydiniz sizinle epeyce oynardı.

Biraz sustuktan sonra şunları ilâve etti :

— Bu kaplanla bizim başımız belâya girecek ! Öyle görünüyor !.

Bill, alnını karıştırarak Damroo'ya baktı. Tecrübeli avcının bu şekilde konuşması, işin ciddi olduğunu gösteriyordu.

— Erkek kaplan dişiyi müdafaaya çalışacağı için çok daha tehlikeli olacaktır.

John anlamamış gözlerle babasına baktı. Bill gülümseyerek izah etti :

— Erkek kaplan dişisine cesaretini ve kuvvetini göstermek ister. Yanında dişisi varken daha korkunç olur.

Damroo :

— Orman hayvanları bile gururludur ve gösterişi sever, diye söze karıştı.

Bill :

— Bu gece hayvanları bağladın mı Damroo ? diye sordu.

— Evet, sahib.

John, Damroo'ya baktı.

— Hayvanları kaplanın önüne atar gibi bağlamak hiç de doğru değil.

— Haklısın, küçük sahib. Doğru değil ama, bir hayvanın ölümüyle yüzlercesinin kurtulacağını unutma. Sonra kaplanın en az, her beş günde bir hayvan parçalandığını hatırla. Şimdi her iki kaplanın da karınları tok olduğu için bir müddet birşey öldürmezler.

Bill :

— Buradan gitmeden her iki kaplanı da öldürmeliyiz, dedi. Çadırlar tamir edileceğinden daha bir hafta kadar burada kalmamız lâzım geliyor.

★

O gece John yatarken babasına :

— Yarın sabah ben de Damroo ile gidebilir miyim ? diye sordu. Ona kaplanı gördüğüm yeri gösteririm.

Bill'in ihtiyar avcıya itimadı vardı :

— İstiyorsan git, dedi.

Ertesi sabah John uyanınca Damroo'nun gülümseyen yüzü ile karşılaştı :

— Bu sabah benimle geliyor musun, küçük sahib ?

John yattığı yerden fırlayarak bir dakika içinde giyindi. İki avcı güneş doğarken yola çıktı. Sabahın bu erken

saatinde orman okadar güzeldi ki... Etraf sessiz ve sakindi. Nehre su içmeye inen geyikler, inlerine dönüyorlardı.

Damroo eliyle bir tepeyi işaret etti :

— Şu tepenin gerisinde öyle çok geyik vardır ki...

Biraz sonra tepeye vardıklarında ilk gördükleri şey dal budak salmış koca boynuzlu bir hayvan oldu.

Damroo :

— Sambhur ! diye fısıldadı. Hayvan Damroo'nun fısıltısını işitmişti. Yokuşu tırmanmaya başladı. John ile Damroo, Sambhur'un gözden kayboluşunu seyrettiler. Tam yollarına devam edeceklerdi ki, Damroo John'ın kolundan tuttu. Biraz gerilerinde büyük bir gürültü oldu. Hemen geri döndüler. Boynuzlarındaki çatallar birbirine girmiş, iki geyik önlerine yuvarlandı. Geyikler yuvarlanırlarken bile dövüşüyorlardı. Okadar kızışmışlardı ki, iki yabancının kendilerini seyrettiğini farketmediler bile. Birbirinin etrafında halkalar çiziyorlardı. Bir an durdular. Sonra tekrar dövüşe başladılar. Döndüler, döndüler, tam John'ın önüne gelmişlerdi ki, geyiklerden biri insan kokusu aldı. —Bütün orman hayvanları insan kokusundan kaçarlar.— Boynuzunu diğerininkinden kurtararak kaçtı. Diğeri peşine takıldı.

John gülmeye başladı. Damroo :

— Baltamla onları öldürebilirdim, dedi. Fakat göresin diye dokunmadım.

— Nasıl da dövüştüler, değil mi ?

— Evet. Cengelde ancak kuvvetli hayvanlar barınabilir. Bu yüzden mücadele şarttır. Ölmek veya öldürmek cengelin değişmez kanunudur.

Damroo ile John nehre doğru yürüdüler. Biraz sonra John bir bizon, — yani yabani sığır — gördü. Bizon, iri vücutlu bir hayvandı. Onların geldiğini anlamış olacak ki, başını kaldırıp havayı kokladı. Damroo, John'ın kolundan tutarak kalın bir ağacın arkasına çekti. Sonra elindeki baltayı birkaç kere ağaca sapladı. Bu ses üzerine yabani sığır tepeye doğru koşmaya başladı. John, böyle iri bir hayvanın bukadar çevik oluşuna şaşmıştı. Arkasından :

— İyi ki gitti, dedi.

Damroo gülümsiyerek :

— Evet, dedi. Yoksa çok korkunç ve tehlikeli olabilirdi.

— Niçin ağaca vurdun. Damroo ?

— Cengel hayvanları görmedikleri şeylerden çok korkarlar. O da sesi işitti, ama birşey göremedi. Bu yüzden çok korktu, ama bizi görseydi iş değişirdi.

Tepeyi gerilerinde bırakarak vâdiye indiler. Bir ara Damroo bir şeyler fısıldadı. John durdu. İhtiyar avcı elindeki baltayla bir şeyi işaret ediyordu :

— Bak ! Öldürmüş !

John'a yanına oturmasını söyledi. Hiç kıpırdamadan yarım saat kadar beklediler.

John, oturduğu yerden ölü ineğin cesedini görebiliyordu. Biraz sonra ayağa kalkarak katili araştırmaya başladılar. Damroo kumdaki ayak izlerine bakarak :

— Bu kaplanın işi değil, dedi. Parsın işi. Pars avını boynundan yakalar. Sonra, pençelerinin izi de belli.

Ağaca tırmanarak birkaç dal kırdı ve ineğin üzerine örttü.

— Güneş battığı zaman pars yemeğini bitirmeye gelir. Sen de babanın parsı öldürüşünü görürsün !

XIII

John o sabah erkenden uyanmıştı. Bu yüzden babası öğle yemeğinden sonra yatmaya gönderdi. John'ın ısrarları karşısında :

— Hayır, diyor. Hiç birşeye söz veremem. Bu gün ava çıkmaya ya vaktim olur, ya olmaz. Bu, işimi bitirip bitiremiyeceğime bağlı.

John ellerine geçen bu fırsatı kaçıracaklarına üzülüyordu. Ama bir değil, yirmi pars da olsa işini bitirmeden babasının bir yere kıpırdamıyacağını biliyordu. Bunları düşünürken uyuya kaldı. Uyandığı zaman Damroo ile babasının şöyle konuştuklarını duydu :

Damroo :

— İyi nişan alınırsa bu silâh çok iyi vurur, diyordu.

Bill :

— Ağır silâhı ben yanıma alırım, dedi. Olur da küçük sahib, vuramaz.

Bunları işitmek John için yeter de artardı bile. Bir anda yatağından fırladı.

— Bir dakika sonra yanınızdayım, diye bağırıyordu.

Damroo gülerek :

— Küçük sahibin kulakları iyi işitiyor, dedi.

Babası cevap verdi :

— Evet, hiçbir şey kaçırmaz, bakalım bu akşam avda ne yapacak ?

★

Birer bardak çay içtikten sonra yola çıktılar. Moti, kalenin duvarına oturmuş onları seyrediyordu. O da bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Onlar köşeyi dönerken peşlerine takıldı. Biraz gittikten sonra Damroo elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye başladı. Bir iki dakika sonra geriye döndü. John'a başıyla yanına gelmesini işaret etti.

Gürültü etmemeye çalışıyorlardı. Damroo yüzünü ağaca döndü. John sırtına tırmandı, en yakın dala tutunarak kendisini yukarı çekti.

Bill, vücudu ağır olduğu için daha dikkatli davranıyordu. İhtiyar avcı biraz ilerdeki başka ağaca tırmandı.

★

Babası John'ın kulağına fısıldadı :

— Bu hayvanı sen vuracaksın, John.

John'ın gözleri parladı.

— Bu silâh iyidir. Hayvanı omuzundan vuracaksın !

Silâhı doldurarak oğluna uzattı. John silâhı omuzuna dayadı ve ilk göreceği hayvana nişan almaya hazırlandı. Bill oğlunun heyecanını görünce gülümsedi. İlk kaplan avına çık-

tığı zaman kendisi de John gibi hayacanlı değil miydi ? John gözlerini parsın geleceğini tahmin ettiği nehir yatağına dikerek beklemeğe başladı.

Bir zaman sonra iki çakal göründü. Ölü ineği yemeğe başladı. Galiba çok aç değillerdi ki, biraz sonra önlerindeki yiyeceği bırakarak nehre su içmeye gittiler.

Aradan on dakika geçmeden John, suyun üzerinde üç baş belirdiğini gördü. Hemen babasına gösterdi. Bunlar timsahtı.

Timsahlar çok iyi koku alırlar, çakalların suya kattıkları kan kokusunu almışlardı. Bir anda sudan çıkarak ölü hayvana yaklaştılar. Bill ateş edecekti ki, timsahlar birbiri peşisıra kaçmaya başladılar

Önlerindeki yemeği bu kadar çabuk bırakıp kaçmalarının sebebi neydi ? John babasına baktı. Bill eliyle aşağıyı gösterdi. Pars önlerinde duruyordu. John, parsın ne zaman geldiğine şaşmıştı doğrusu. Güzel derili hayvan, avının yanına uzanarak gözlerini timsahların kaybolduğu yere dikti.

John : «Artık zamanı geldi,» diye düşünerek ateş etti.

Dan !..

Birden hayvan havaya fırladı. Sonra babası da iki el ateş etti. Pars bağırarak gözden kayboldu.

Bill endişeyle :

— Pek iyi olmadı, dedi. Çok erken ateş ettin, aceleye lüzum yoktu, halbuki.

Bill oğlunun ne kadar heyecanlı olduğunu bildiği için kızmadı. İlk avında kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Oğluna :

— Şimdi çok dikkatli olmamız lâzım. Yaralı pars çok tehlikelidir, dedi.

— Artık inebilir miyim, baba ?

— Hayır, olmaz. Burada otur.

Bill ıslıkla işaret verdi. Damroo ağaçtan inerek John ile babasının bulunduğu ağacın altına geldi. Bill, olanları anlattı. Damroo gülümsüyerek dinledi.

— Yarım saat kadar bekliyelim belki yine görürüz. Eğer bu taraflara gelmezse tehlike azalır. Çünkü yarası, yerinden kalkmasına engel oluyor demektir.

Yarım saat beklediler. Sonra Bill :

— Artık arasak daha iyi olur, dedi. Sen ağacın tepesine tırman, etrafı gözetle. Eğer hayvanı görürsen bağır.

John, Damroo ile babasının gidişini seyretti. Damroo yerden topladığı taşları başına sardığı örtünün içine koydu. Bir çalı veya kaya önüne geldiler mi ihtiyar avcı bir kaç taş atıyor, yaralı hayvanın orada olup olmadığını anlamağa çalışıyordu. İkide birde ağaca tırmanarak etrafa bakınıyordu. Bir ara iki yüksek kayanın arasına bir taş fırlatarak merakla etrafı dinledi. Birden geriye döndü, koşarak kedi gibi bir ağaca tırmandı. John, hayatında bu kadar çabuk ağaca çıkan insan görmemişti. Ama Damroo böyle şeylere alışık bir cengel adamıydı.

Bill silâhı omuzunda dikiliyordu. Birden kayaların arasından küçük bir baş yükseldi. Bill'in şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Burada ne arıyorsun Moti ? diye bağırdı.

— Sizi seyrediyorum.

— Az kaldı seni vuruyordum.

— Damroo'nun peşinden gidecektim !

Bill, Damroo'ya göstermeden güldü.

— Parsı gördün mü ? Yaralı mıydı ?

— Derisi nokta nokta hayvanı mı soruyorsunuz ? Şuradaki çalıların arasında ölü yatıyor !

— Öldüğünü iyi biliyor musun ?

— Tabii. Ben de şu ağaçta idim. Siz ateş ettikten sonra pars bana doğru geldi, sonra durdu. Yan tarafındaki yarasını ısırarak dönmeye başladı. Daha sonra yere düştü.

Moti, Bill'e parsın bulunduğu yeri gösterdi. Bill, Moti'nin doğru söylediğini anlayınca oğlunu çağırdı.

— İşte ilk avın, John, dedi. Sırtının biraz aşağısına isabet ettirmişsin. Haydi şimdi, kampa. Parsın üstünü dallarla ört, Damroo.

John, Damroo'ya :

— Avı beğendin mi ? dedi.

Motinin kaçtığını görmesinden utanan ihtiyar avcı hiç cevap vermedi.

XIV

Kampa döndükleri zaman John uzun boylu bir adamın çadırda oturduğunu gördü. Bill kendisini bekliyen adama gülerek ilerledi.

— Merhaba, Jerry. Buralarda ne arıyorsun ?

— Bu sefer ormanda insan avlıyacağım...

— Ne o ! Eşkiya, bin Singh tekrar eski mesleğine döndü, desene.

— Evet. İki tüccarı öldürdükten sonra ormana kaçmış ! Ama bu sefer elime geçireceğim.

Bill'in «Jerry» dediği adam John'a döndü :

— Oğlun John, bu mu ?

— Evet.

Bu yeni misafir John'un hoşuna gitmişti. Çünkü her ikisi de avdan hoşlanıyorlardı. John, çok geçmeden misafirine cengelde gördüklerini anlatmaya başladı. Birden çadırın arka tarafında dövüşen köpeklerin gürültüsüyle konuşmaları yarıda kesildi. Epey uğraştıktan sonra Ugly ile misafirin köpeğini birbirinden ayırdılar. Jerry kendi köpeklerinin uzaklaştırdı. Geri döndüğü zaman :

— Kabahat bende, dedi. Köpeklerimi unutmuştum. Ugly saldırmakta haklı. Kampın bekçisi olduğunu gösterdi.

Etrafı dolaşmaya başladı.

— Fil kampınızı harabeye çevirmiş, Bill.

Bill :

— Evet, diyerek olanları anlattı.

— Vaktiyle benim de bir filim vardı, bana öyle bir oyun oynamıştı ki !

John merakla sordu ?

— Ne yaptı ?

— Gogre ırmağında balık avlıyorduk. Eşyalarımı iki file yüklemiştim. Filin üzerinde nehri geçmek istedim. Filler çok iyi yüzer. Fil bakıcısının biri köye inmişti. İkinci filin üzerine bindim. Önde diğer fil, arkada da ben gidiyordum. Nehrin ortasına geldik. Birden benim bindiğim fil hortumunu kal-

dırdı ve tren gibi öttü. Gözümü açıp kapamama vakit kalmadan kendimi suda buldum !

John'un güldüğünü görünce :

— Gülersin, tabii, dedi. Ama bana sor ! Az kaldı boğuluyordum ! Biraz sonra fil hortumunu su üzerine çıkartarak kıyıya yüzdü !

John, Jerry'nin anlattığı hikâyeyi çok beğenmişti. Birkaç hikâye daha anlatmasını Jerry'den rica etti. Fakat babası yatma vaktinin geldiğini hatırlatarak onu çadırına gönderdi.

John dışarı çıkınca Bill arkadaşına :

— Bu çocuk iyi bir avcı olacak, Jerry, dedi.

— Sahi mi ? Yarın ona iyi bir av göstereyim, öyleyse.

— Yarın gidiyor musun ?

— Evet. Bu hırsız, polislere epeyce iş çıkartıyor. Zengin tüccarları soyuyor !

— Yolun ne tarafa ?

— Yirmi kilometre öteye. Yarın benimle gel. Biraz avlanırız, sonra siz geri dönersiniz.

Bill razı oldu :

— Peki. Çakal avlıyalım. John çakal avı görmedi. Herhalde hoşlanır.

★

Sabahleyin erkenden yola çıktılar. İki büyük av köpeği Jerry'nin atının yanında yürüyordu. Çalılıklara geldikleri zaman avcılar birbirlerinden ayrılarak geniş bir yay çizdiler. Ayrılmadan önce Bill :

— Birşey görürsek şapkalarımızı kaldırırız, dedi.

Bir kilometre kadar gitmişlerdi ki, John babasının şapkasını havaya kaldırdığını gördü. Üç avcı birden atlarını durdular. İki köpek aniden yerlerinden fırladı ve etrafı araştırmaya başladı.

John biraz önlerinde beliren çakalı gördü. Köpekler de çakalı görmüştü. John atını çakalın üzerine doğru sürdü.

Jerry :

— Oğlun güzel ata biniyor Bill, diye bağırdı.

John, çakalların süratine şaşırmıştı ama köpekler daha hızlı koşuyorlardı. Aynı hizaya geldiler. Birden, köpeğin biri çakalı kulağından yakaladı; başını sallamasiyle havaya fırlatması bir oldu. Çakalın yere düşmesine vakit kalmadan öteki köpek avını havada yakaladı.

John atını durdurdu. Hayvancağız nefes nefeseydi. Koca köpeklere bakarken şöyle mırıldanıyordu :

— Ugly ne aptalmış ! Bunlarla dövüşe kalktı. Az kalsın pençelerinde can verecekmiş !

★

Biraz sonra Jerry ile Bill, John'un yanına geldiler.

Bill birden :

— Gelin, bir av fırsatı daha çıktı, dedi.

Atları mahmuzladılar. Biraz sonra Jerry köpeklere işaret verdi. Bu seferki avları güzel kuyruklu, gümüş rengi bir tilkiydi. Köpekler tilkiden daha hızlı koştukları için John avın çok geçmeden sona ereceğini umuyordu. Ama yanılmıştı. Tilkinin bir deliğe girmesiyle köpekler ortada kalıverdiler!

Bill :

— Haydi artık kampa !.. dedi.

İki arkadaş vedalaşırken Jerry :

— Dinle Bill, dedi. Bu hırsız Singh yaman adamdır. Kırk kadar arkadaşı var. Bunlardan biri ormanda saklanmış olabilir. Raslarsan dikkatli ol. Çünkü yanlarında silâhları vardır. Eğer bir güçlükle karşılaşırsan vurmaktan çekinme !

Jerry atını mahmuzluyarak tepenin gerisinde kayboldu.

Bill :

— İnşallah hırsızı yakalar ! diye mırıldandı.

John :

— Bu köpekler herşeyi yakalar baba ! dedi. Korkma !

— XV —

John'la babası kampa döndüler. Sabah sabah iyi bir av yapmışlardı. Geldiklerinde kahvaltıyı hazır buldular. Biraz sonra Damroo çadırdan içeri girerken Bill günün işlerini düşünüyordu. Damroo'nun yüzünden mühim bir haber getirdiğini anlamıştı.

— Sahib, bu dişi kaplana dikkat etmeliyiz.

— Neden ? diye John şöze karıştı.

— Bu sabah tesadüfen gördüm, hakikaten çok tehlikeliydi. Bu kaplan insan yiyen cinsinden.

— Emin misin ?

— Evet, sahib. Bu sabah Busiagond köyünden bir avcıya rastladım. Nehrin öbür tarafında kaplanı arıyordu. O anlattı. İnsan yiyen ana kaplan bir kaç hafta önce askerler tarafından öldürülmüş, şimdi de iki yavrusu ormanı kasıp kavuruyormuş! Son günlerde üç çocuk parçalamışlar !

★

Bill :

— Kaplanları öldürmek için elimizden geleni yapmalıyız, dedi. Bu tarafa gelir mi acaba ?

— Ayak izlerine bakılırsa akşama kalenin ilersindeki küçük vâdiye varacaklar..

— Orada bulursak iş kolay.

İhtiyar avcı başını salladı :

— Aç kaplanın peşinden gidilmez. İsterseniz vâdiye bir öküz bağlıyalım.

— Peki. Giderken haber ver.

Bu konuşmaları işiten John :

— Motiye söylüyeyim, dedi. Başına bir belâ gelebilir.

Babası John'u durdurdu.

— Damroo haber verir, John !

Damroo isteksiz isteksiz :

— Benim sözümü dinlemez ama, emrinizi yerine getiririm, dedi.

Bill gülmeye başladı :

— Öküzü bağlamaya giderken bana da haber ver !

John, Damroo'nun peşinden çıktı :

— Bana bir balta verir misin Damroo ?

Damroo çadırından çıkardığı bir baltayı John'a uzattı:

— Bunu ister misin küçük sahib ?

— İsterim. Bilesen daha iyi olur.

— Bileyim ama, balta iyidir.

— Hırsızı öldürecek kadar keskin mi ?

Damroo çocuğun aklından geçenlere şaşırdı.

— Epeyce keskin. Ama sapını yeniliyelim !

Baltaya sap yapmak için en yakın ağaca doğru yürüdüler.

John, bir cengel tavşanının üzerine basmıştı. Önce yılan zannederek korkuyla havaya fırladı. Tavşan korkudan deli gibi kaçıyordu. Damroo baltasını fırlattı. Tavşan olduğu yere yıkıldı.

Damroo tavşanı yerden kaldırırken :

— İyi bir yemek çıktı, dedi.

John, Damroo'nun nişancılığına şaşmıştı. O sırada bir adamın kampa yaklaştığını gördüler. Damroo bu adamı gördüğüne üzülmüş gibiydi.

— Hükümetten babana emir getiren haberci, dedi. Her av sırasında böyle olur, zaten.

John, babasının çadırına koştu. Babasının deveciden bir zarf aldığını gördü. Bill şapkasını havaya fırlattı :

— Yaşasın ! Vatanımıza dönüyoruz ! Altı aylık izinim geldi !

John şaşkın bir halde :

— Yani ava gidemiyecek miyiz, babacığım ? dedi.

— Yok, oğlum. Öyle şey olur mu ? Gitmeden son defa ava çıkacağız. Kaplanları öldürmeden gitmek yok !

John Damroo'nun yanına döndü :

— İngiltereye gidiyoruz, dedi. Ama yarın ava çıkacakmışız. Babam gitmeden önce kaplanları öldürelim, dedi.

— Evet ama dikkatli olmalıyız. Bu iki kaplanı öldürmek pek kolay olmıyacak.

Öğlenden sonra Bill John'u çağırdı :

— Ben Damroo ile öküzü bağlamaya gidiyorum. Yarım saate kadar dönerim.

★

Damroo vâdiye bağlıyacakları öküzü seçti. Bill'in yanına geldiler. Tam yola çıkacaklardı ki, Moti «İmdat» diye bağırarak kampa geldi. Nefes nefese kalmış, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

— Hırsız !..

— Nerede ?

— Amcamı vurdu, parasını çalıp tapınağı ateşe verdi.

— Bin Sing olacak !

Bill Motiye bir sürü şey sordu. Sonra Damrooya dönerek:

— Öküzü bağlamayı bırak şimdi; silâhları getir ! diye bağırdı. Çabuk ol !

Moti hâlâ anlatıyordu :

— Vâdiye gitti, sahib. Yanında silâh var. Dikkatli olun !

Bill ile Damroo vâdiye doğru yola çıktılar. Çok geçmeden Damroo hırsızın izlerini gördü. John ile Moti arkalarından geliyorlardı. Bill çocukları görünce :

— Geri dönün ! diye bağırdı. Peşimizden gelmeyin. Yükseğe çıkın. Bu çoluk çocuk işi değil !

Çocuklar isteksiz isteksiz geri döndüler.

Vâdi, doksan metre eninde, iki yanı sarp kayalarla çevrili bir yerdi Burada eşkiya takip etmek epeyce güç bir şeydi. Etraf derin bir sessizlik içersindeydi.

Damroo yavaşça fısıldadı :

— Şu maymuna dikkat edin, sahib birşey gördü galiba.

Durdular. Biraz ilerlerinde duran maymun vâdiye bakıyordu.

Birdenbire korkunç bir kükreyiş işitildi. Bir silâh sesi : Dan !

Bir kükreyiş daha ! Dan ! sonra tekrar sessizlik. Bill, hırsızın kaplanla karşılaştığını anlamıştı. Mücadeleyi kim kazanacaktı ? Kaplan mı Hırsız mı ? Birbirini takibeden kükreyişler sessizliği bozdu.

Damroo :

— Bin Singh'in cesedini kaplanlar paylaşamadı, galiba, dedi.

— Katilin biri öldü. Diğerlerini de öldürelim mi ?

— Bu işi hemen yapmalıyız, Sahib.

Bill :

— Benimle gel öyleyse, dedi.

Damroo bu avın ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu.

— Önce dişiyi öldürelim, sahip ! dedi.

Sessizcce ilerlediler. Birden Damroo Bill'in kolunu tuttu. Çalıların arasında kana bulanmış bir tabancayı işaret ediyordu.

İyice yaklaştıkları halde, kaplanı göremiyorlardı. Orman yapraklarının kaplanın postuyla aynı renkte oluşu kolayca görünmesine engel oluyordu. Ama Damroo'nun gözleri keskindi. Baltasiyle kaplanı işaret etti. Bill silâhını kaldırdı.

O sırada dişi kaplan tehlikeyi anlamış olacak ki, korkunç bir kükreyişle Bill'in üzerine atladı.

Dan ! Dan ! Dişi kaplan yere yuvarlanmıştı.

Bill tekrar silâhını doldurdu. Bu sırada erkek kaplan dişinin yardımına gelmişti. O da atılacak mıydı ? Bill ateşe devam etti. Kaplan kükredi, fakat çalıların ardına saklandı.

Bill, Damroo'ya :

— Gel, dedi. kaplanın peşinden gidelim, bizden korkuyor !

İki avcı çalıların arasından çıktıkları zaman kaplanın önde yürüdüğünü gördüler. Dan ! Bill vuramamıştı. Birden tek kurşunu kaldığını hatırladı. Damroo'ya silâhını gösterdi. İhtiyar avcı koluna yapıştı.

— Hayır ! Hayır Sahib. Tek kurşunla peşinden gitmek aptallık olur.

— Haklısın, Damroo !

Bill ateşe cesaret edemedi. Kaplan Dik kayaya tırmanmaya çalışıyordu. Bill ateş etse belki vurabilirdi ama tehlike bu kadarla bitmiyecekti ki...

Bill :

— Tepeye çıkamıyacak ! diye mırıldandı Yokuş çok dik !..

Damroo :

— Hayır, dedi. Muhakkak çıkacaktır. Cengel hayvanları yapamıyacakları işe girişmezler !

Sonra birden Bill'in kolundan yakaladı. Kayayı işaret ediyordu.

— Şuraya bakın, sahib !

Bill Damroo'nun gösterdiği yere bakınca dehşetle irkildi. John ile Moti kaplanın tırmandığı kayaların üzerindeydiler. Bill avazı çıktığı kadar bağırdı. Ama kaplanın kükreyişi arasında sesi duyulmuyordu bile. Moti önde, arkasından elinde baltasiyle John geliyordu.

Bill ile Damroo ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

— Ateş edeyim mi, Damroo ?

— Hayır, sahib.

Ateş etmek çok tehlikeli olabilirdi. Çünkü Moti kayanın

tepesinde durmuş aşağıya bakıyordu. John'a yanına gelmesi için işaret etti.

Kaplan önce bir pençesini uzattı. Kayanın ucuna tutunarak kendisini yukarı çekti. Koca başını kayanın kenarına dayadı. Bir an kımıldıyamadı, ön ayaklarından asılı kaldı.

★

İşte bu sırada John hakiki avcılığını gösterdi. Kaplana doğru ilerledi. Moti ses çıkarmadan seyrediyordu. Bill heyecandan gözlerini yumdu, açtığı zaman akşam güneşinde parlıyan bir balta gördü. John baltasını bütün kuvvetiyle kaplanın iki gözü arasına indirmişti. Koca hayvan yuvarlana yuvarlana vâdiye düştü.

Bill, kaplanın düştüğü tarafa koştu. Hayvan can çekişiyordu. Oğlu ilk kaplanını avlamıştı.

Bill. çocukların vâdiye inmesini önlemek için Damroo'yu gönderdi. Damroo geri döndüğü zaman eşkiyanın cesedine bakarak :

— Haklısınız, dedi. Bu manzara çocuklara göre değil. Bu gün iyi çalıştık. Üç katili de temizledik.

— Evet Damroo ! Ama küçük sahibin beni dinlemesi için ne yapacağımı bilmiyorum.

Damroo :

— Sahib, oğlunuza kızmayın, dedi. Çocuk çok cesur doğrusu. Artık iyi bir cengel avcısı oldu.

★

John'un babası biraz sonra çocukların yanına geldi. Çocuklar korku içindeydiler. Fakat Bill gülerek kulaklarını çekince, korkuları kayboldu.

— En sonra kaplanı öldürdün, John.

John'ın yüzü güldü. Sonra birdenbire sordu :

— Baltam nerede ?

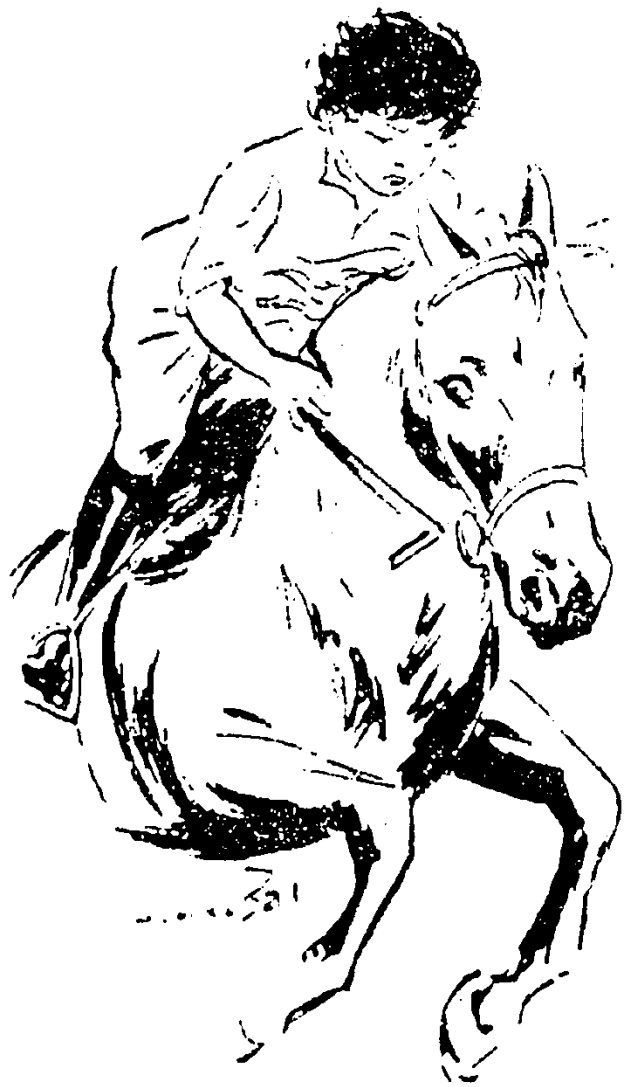
Damroo :

Kaplanın kafasına iyice girmiş, çıkaramadım ! diye cevap verdi.

★

Artık John ormanda rahatca dolaşabilirdi. Çünkü artık kaplanlar ölmüştü. Atına binip yola çıkarken babası onu durdurdu :

— Nereye gidiyorsun John ?

— Ormanın aşağı tarafına gideceğim ! Artık tehlike kalmadı.

Babası atın özengisinden tuttu.

— Hayır John ! Orman her zaman tehlikelerle doludur. Kaplanı öldürmekle iş bitmiş değildir. Sakın gitme !.

John :

— Peki babacığım, öyleyse atla şöyle bir gezinti yapayım.

— Buralardan fazla uzaklaşma !

Çocuk «Peki babacığım» diyerek atını dört nala sürdü. Bu gün iyi bir av yaptığı için çok sevinçliydi.

O gece John yatarken çadırının dışında hafif bir ses işitti. Dışarı çıktı. Damroo ile Moti elele tutuşmuşlardı.

— Sahib, biz ikimiz artık sizin dostunuzuz. Size veda etmeye geldik !

İki Hintli yere kadar eğilerek selâm verdiler.

John :

— Sizin de benimle gelmenizi isterdim, dedi.

Damroo tatlı bir sesle:

— Sahib, dedi. Biz cengel insanıyız. Bizler buralardan ayrılamayız. Ormanın sesi bizi çağırıyor.

İki yerli ağaçların arasında kayboldular.

— S O N —